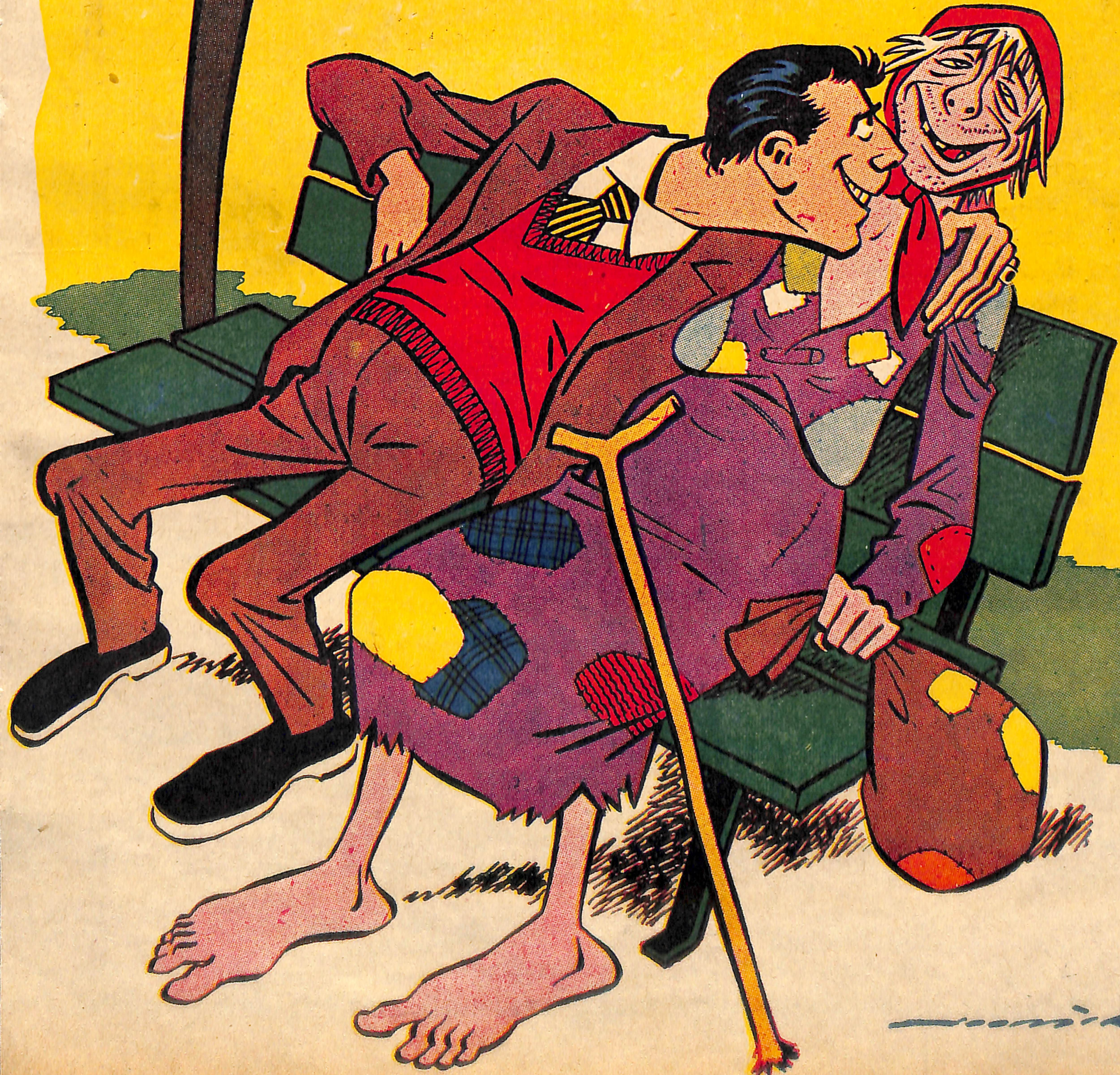
Akbaba

Bir dilenci kadının üstünde on bin lira çıktı — Gazeteler —

Kadın avcısı!

Kızınız evlenme çağına gelince

CİHAZ MASRAFLARINI

nasıl karşılıyacaksınız?

Şimdiden tedbir almazsanız, o günler gelip çatınca başınız bir hayli sıkışabilir...

Halbuki kızınızın cihaz masraflarını karşılamak için pratik ve verimli bir yol mevcuttur. Herhalde duymuş olacaksınız... Türkiye İş Bankası, İ. K. C. H. namı altında çok cazip bir plânı tasarruf sahiplerinin istifadesine iki senedenberi arzetmiş bulunuyor.

İratlı Küçük Cari Hesaplar, bir nev'i tekaüdiye, dayanak, tahsil ve cihaz masrafı karşılığı olarak, 50.000 liraya kadar PEŞİN SERMAYE veya 600 — çocuklar için 720 — liraya kadar kaydıhayat şartiyle AYLIK İRAT kazandırır... üstelik % 2.5 faiz getirir ve hesap sahibine Türkiye İş Bankasının çok zengin mutad ikramiye çekilişlerine iştirak hakkı verir.

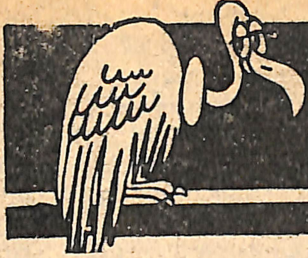
İratlı Küçük Cari Hesabınızı İş Bankasının herhangi bir Şube veya Ajansında açtırabilirsiniz. Gişelerimiz bu fevkalâde plân hakkında izahat vermekten zevk duyacaklardır.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-314

SAYI : 271 C.: 11 23 MAYIS 1957 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

UTANMAK!

ZAMAN, bazı duyguları aşındırıyor. Kendi yaşımdakilere sorayım:

— Eskisi yadar hayret edebiliyor musunuz?

Telefon, âdeta vücudumuzun bir parçası oluverdi: Kulağımız gibi... Radyo, öyle: Londrayı, komşumuzun türküsünü dinler gibi rahat ve heyecansız dinliyoruz. Sesli filme, gözlerimiz, pencereden sokağı seyreder gibi, hiç büyümeden, hayretsiz bakıyor!

Demek, geçen yıllar, yeni buluşlarla hayret duygumuzu haylı törpülemiş!

Tıpkı bunun gibi, insanlarda «utanmak» duygusu da epeyce azalmış galiba...

Gazetelere bakıyorum: Döviz kaçakçılığından suçlu bir Alman kızı... Basın fotografçısına, genelev reklâmı olacak pozlar vermiş...

Hâkim soruyor:

— Bu paraları nerede kazandınız?

Alman güzeli, dalda öten bir kuş kadar rahat, cıvıldıyor:

— Randevu evinde!

Yine bir başka gazetede okuyorum: Macar mültecilerinden bazı genç kadınlar, umumhanelerde çalışmak için vesika istemişler!

İki gün sonra, bu isteğe karşı Abanoz sokağının namusu galeyana geliyor:

— Hayır, diyorlar, biz aramıza yabancı sermaye sokmayız!

Bir başka gün, Özcan Tekgül adında güzel bir kızcağız, Bursa sokaklarında, yere düşmüş bir kuyruklu yıldız parıltısiyle süzülürken:

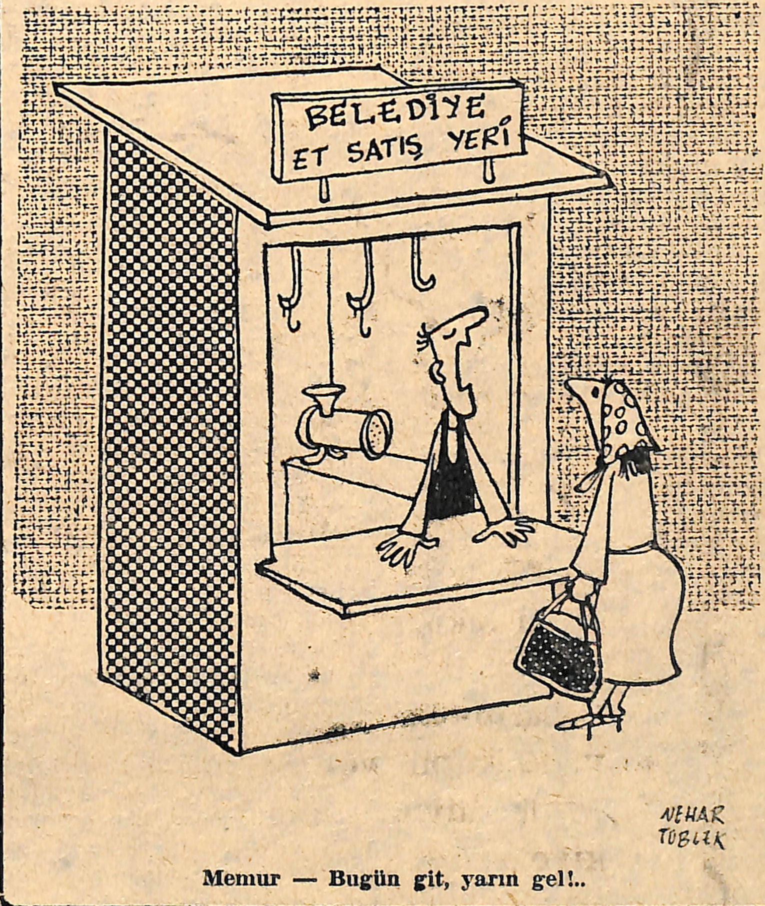
— Gece beklerim, diyor... Karılarınızla gelmeyin ama, sahneye çırçıplak çıkacağım!

Evet, eski zaman gelini, yatak odasında, bugünün plâj güzeli kadar soyunamazdı. Bikiniden peçeli kadın utancı istiyemeyiz... Ama, lûtfen siz söyleyiniz: Utanmazlığın bu derecesine ne isim verelim?.. Çağdaş medeniyet mi?

Tuh!..

Yusuf Ziya ORTAÇ

Belediye et satış yerleri açacak.. (Gazeteler)

Memur — Bugün git, yarın gel!..

Not:

Kadıköyünden A.N.S. imzasiyle mektup gönderen okuyucuma:

İltifatınıza, muhabbetinize ve güzel temennilerinize, ben de aynı dileklerle teşekkür ederim efendim. **Y.Z.O.**

Yunan klâsikleri :

Eski **Yeni**

Olaylar Alaylar

Sonsuz yükselme

HER çıkışın bir inişi vardır, derler. Eskiden buna: «her kemâlin bir zevâli vardır» derlerdi. Gerçekten de böyledir. Yukarı çıkan asansör, elbet aşağı inecektir. Termometrenin, barometrenin civası yükselir, sonunda iner. Taşı atarsın yükselir, top mermisi, tüfek mermisi yükselir yükselir, düşer. En zorlu iktidarlar bile bir gün düşüverirler.

Bu tabiat ve toplum kanununu yalnız bizim memlekette sök müyor. Son yirmi, otuz yıldır hiç bir şeyin fiyatının yükselip te sonradan düştüğünü, aşağı indiğini gördünüz mü? Fiyatlar durmadan dinlenmeden: «Yüksel ki yerin bu yer değildir» deyip yükseliyor. Nereye kadar? Belli değil... Faruk Nafiz'in Çankaya şiirinden ilk iki mısra aklıma geldi:

«Bu hıyaban ebediyyet yoludur,
Gider Allaha kadar burdan ucu...»

Bu yükselen fiyatların ucunun nereye kadar gideceğini bil miyoruz.

Bir gazete, bir habere şöyle başlık koymuş: «Giyecek fiyatları bayram şerefine yükseldi gitti.» Fiyattır bu, hiç yerinde durur mu? Elbet yükselir. Bayram der yükselir, seyran der yükselir, yükselir oğlu yükselir. Biz bayram şerefine yükselmeyi de anlıyoruz. Şerefe yükselmeye kurban olayım. Bizim kızdığımız şerefe yükselmeler değil, bayram değil, seyran değilken, ortada şeref meref yokken hop diye yükselmelerdir. Analar, babalar çocuklarına:

— İnşallah fiyatlar gibi yükselirsin! diye dua ediyorlar. Çünkü o yükselmenin bir daha hiç alçalması yok.

※

Bir o kalmıştı

İSTANBUL'a bir uzman daha gelmiş, bir de gelir, bin de gelir. Bunun burası İstanbul. Koca şehir uzmansız olur mu?

Ama bu sefer gelen kanalizasyon uzmanı. Bir gazete bu haberi şöyle veriyor:

«Yeni imar çalışmalarına göre şehirde kanalizasyon işlerinin de plânlaştırılması kararlaştırılmış ve bu maksatla tanınmış Alman kanalizasyon mütehassıslarından Prof. Dr. Kehr davet edilmiş...»

Habere dikkat! «... kanalizasyon işlerinin de plânlaştırılması...» Dahi anlamına gelen şu «de» ekinin yaptığı nükteye bakın. «Kanalizasyon işlerinin de...» Bütün işlerimiz plânlaşmış, bir kanalizasyonumuz kalmış. Şimdi o da plânlaştırılıyor, oooh, çok şükür.

※

Büyüklük

SAYILARDA bizim kadar hovarda insan olmaz. Söz gelişi, memlekete üniversite gerekli değil mi? Hemen bir yetkili ses duyulur:

— Yirmi üniversite yapılsın! Baraj gerekli.

— Dünyanın en büyük barajları yapılsın.

Yaptığımız işlerin reklâmı şöyledir: «Balkanların ve yakın şarkın en büyük sineması, en büyük gazetesi...»

Her ne yaparsak ille çok olacak, ille de büyük olacak. İnsan bu büyükleri, bu sayıları duydukça, acaba içki sofrasında mı konuşuluyor, diye kuşkuya düşüyor. Salt şimdi değil, eskiden beri böyleyiz.

Doğru mu, yalan mı bilmem, halk arasında konuşulanı söylüyorum. Üniversite olan Bayezit'teki Zeynep Kâmil konağı yanınca, o zamanın Cumhurbaşkanı İnönü:

— Buraya hemen eskisinden büyük bir üniversite binası yapılacak! diye emir vermiş.

Bundan güzel, bundan yerinde emir olamaz. Ama ne oldu biliyor musunuz? Sayın İnönü'nün parmağıyla gösterdiği yer çürüktü, bir türlü temel tutmadı. Çürük temel yüzünden 20 milyona çıkacak sanılan yapı, 40 milyona çıkmadı. 40 milyona bitecek sanılan yapı 60 milyona çıkmadı. Kaç milyona çıktığını Cenab-ı Mevlâ bilir.

İnönü jeolog değildir, toprağın çürüğünü, temelin kayıp kaymadığını da elbet bilemez. Yürekli bir Tanrı kulu çıkıp ta:

— Şu yapıyı, parmağınızla gösterdiğiniz yerin az sağına, az soluna yapsak daha iyi olur, diyememiş. Ya korkmuşlar, ya da demişlerse de dinletememişler.

İşimiz hep böyle büyük, hep böyle kocaman ve çok.

Şimdi gazetede okuyoruz; yıkılmakta olan Unkapanı - Emin önü arasında Yemiş'e bir modern postane yapılacakmış. Yapılsın, elbet seviniriz. Ama bu postanenin salt arsası 7 milyon liraymış. Avrupa P. T. T. binalarından daha büyük, daha güzel ve daha modern olacakmış. Artık yarış etmekte «Balkanlar ve Orta Şark»ı geçtik, şimdi sıra Avrupa'ya geldi. Salt arsası 7 milyon eden postanenin bir de yapısının kaça çıkacağını bir düşünün; sonra da dayanıp döşenmesini düşünün. Sonra bu hangi P. T. T. idaresi? Mektupları bir ayda, «geliyorum, karşılayın!» diye çekilen telgrafları, yolcu geldikten bir hafta sonra ileten Posta İdaresi değil mi?

Şu sayı hovardalığından kurtulsak, kendimize yeteri, gerek li olanı yapsak, hele şu -affedersiniz- idrar müsabakasından vazgeçsek, nasıl olur?

※

Köpek ısıran

ARTIK gazetecilik mesleğinin şu Amerikanvarî kuralını bilmeyen kalmadı: «Bir köpek, bir adamı ısırırsa, gazetecilik bakımından bu, önemli bir haber değildir; adam köpeği ısırırsa, işte bu, değerli bir gazete haberidir.»

Sağ olsunlar, bir takım vatan daşlarımız, gazetelerin ekmeğine yağ süren olaylar yaratmakta Amerikalıları bastırdılar. Konya'da İsmail Sarı adında biri, kendisini ısıran köpeğe kızmış, o da köpeği ısırmış.

Bu haber, gazeteler için büyük değer taşımaz. Çünkü bu vatandaş kendisini ısıran köpeği ısırmış. Yâni köpek ısırılmayı hak etmiş. Tos vuran koça tos atanlar, çifteleyen eşeğe çifte atanlar da görülmüştür. Marifet, hiç suçu olmayan, kulağı düşük, kuyruğu bacağının arasında ken di yolunda tın tın giden köpekleri ısırmak. Gazetelerimiz dört gözle böyle olaylar bekliyor. Ha gayret...

※

Muayene

KADINLAR kocalarından, kocalar karılarından, nişanlılar sevgililerinden ayrılıyorlar. Sebep, geçimsizlik, parasızlık, sıkıntı, birbirlerini beğenmemek değil; çok, çok daha önemli.

Galatasaray takımı İzmir'e gitmiş. İzmir'in Altay takımı ile yaptığı maçta yenilmiş. Bunun üzerine koyu Galatasaraylı bir genç kız, Altay'lı olduğu için nişanlısından ayrılmış. Parmağından yüzüğü çıkarınca nişan lısının suratına atıvermiş.

Yine İzmir'de Altay takımını tutan bir genç kız da bir delikanlıya tuttuğu takım kazanırsa kendisiyle nişanlanacağına söz vermiş. Sözünü de tutmuş. Artık futbolcular ayaklarına eskisinden çok dikkat etsinler. Çünkü giderek memleketimizde aile saadeti futbolcuların bacaklarına bağlı hâle geldi. İki direk arasından şişkin meşin gir di diye aile ocakları sönüyor, girmedi diye de yeni aile ocakları kuruluyor.

Şimdiye kadar evlenecek çifti belediye doktorları yalnız frengi mi, değil mi diye muayene ederlerdi. Şimdi de anlaşılıyor ki ayrıca akıldan muayene etmek lâzım. Nikâh memuru: «Bu bayanla evlenmek istiyor musun?» «Bu bayla evlenmek istiyor musun?» diye taraflara sormaz mıydı? Şimdi baya soracak:

— Hangi takımı tutuyorsunuz?

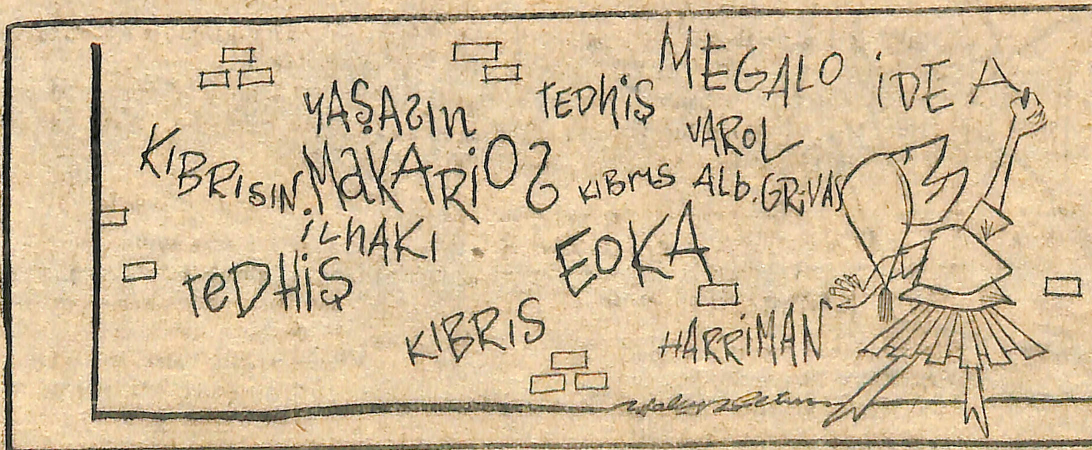
— Falân takımı.

Sonra bayana dönecek:

— Bayan, siz hangi takımı?

Eğer bayan kocasının takımını tutuyorsa mesele yok, aile mes'ut olacak demektir. Yook eğer bayan, kocasınınkinden başka bir takımı tutuyorsa, o zaman düşünmeli. Aile saadeti iki tarafın tahammülüne kalmış demektir. Malûm ya takım meselesi, işimiz takımlara kaldı. Takım deyince aklımıza ciğer takımı gelmesin, futbol takımı.

B. E. N.

Modern Yunan edebiyatı!..

kibritlerde eşitlik

İNSANLAR arasında eşitlik yok, anladık. Hayvanlar arasında eşitlik yok, bunu da anladık. Ama kibritlerde neden eşitlik yok, bunu anlıyamıyorum. Hiç olmazsa kibritler arasında eşitlik olsun.

Geçen akşam Kadıköye giden vapur güvertesinde bir cıgara içmek istedim. Kibritin birini çaktım, pıs... İkincisini çaktım, tıs... Tıs pıs, tıs pıs yaka çaka on kuruşuluk kibrit kutusu yarıya indi. Yani 5 kuruşu, 5 kuruşluk «milli servet» i sokağa attım. Karşımda oturan tatlı sözlü biri:

— Eskiden, dedi, genç kızlar «beni seviyor, sevmiyor» diye papatya falına bakarlardı. Şimdi kibrit falına bakıyorlar. Kutudaki bütün kibritleri çakıyorlar. Hiç biri yanmazsa, sevmiyor. Bir tane yanarsa seviyor, iki tane yanarsa çok seviyor.

Bir yandan kibritleri çakarken sordum:

— Ya üç tane yanarsa?

— Güldürme insanı... Bir kutu kibrit içinden üç tanesinin yandığı, ne zaman görülmüş...

Demeğe kalmadı, çaktığım kibritlerden biri, çocukların bayramda patlattıkları çata-pat gibi birden patladı. Sonra bir küçük alev hortumu sağ avucumu yaladı.

— Aman! diye bağırmamla kibriti elimden atmam bir oldu. Şaşırmışım, canımı kurtarayım derken, yanan kibriti, sağımdaki bayanın üstüne fırlatmışım. Kadın, saçından tırnağına, biryantinler, pomatlar, yağlı kremler, rimeller, ojelerle bulanmış olduğundan, atik davranmasa, az kaldı parlıyacaktı. Bereket, hâlâ yanmakta olan kibriti, karşısındaki adamın şapkasına savurdu da, bu tehlikeyi atlattı.

Yanan kibrit şapkasına düşen adam, yanındakiyle sıkı bir tartışmaya girmişti. Fener alayında çomaklar üstündeki gazlı meşaleler gibi tepesinde yanıp ö... kibriti duymadı. Görenler:

— Yanıyorsun!

Diye seğirttiler. Adam, tepesinden yandığını ne bilsin? Paçalarını muayeneye başladı. Bir yardım sever adamın biri şapkasını yakalayınca fırlattı. Alevli kibrit, havai fişek gibi havada keyifli zikzaklar çizerek yol alırken, vapur güvertesindeki vatandaşlar;

— Üzerimize geliyor! Çığlıklariyle birbirine girdiler. Az kaldı vapur devriliyordu. Derken bir kahraman vatandaş, döşemeye düşen alevli kibritin tepesine bindi. Çizmesinin altında düşman başı ezer gibi, kibriti ayağının altına aldı. Ökçesinin üzerinde bütün ağırlığı ile bir kaç kere döndükten sonra:

— Su getirin! dedi.

— Artık sönmüştür, ayağınızı kaldırın!

Dedikse de:

— Ben onaltı senelik itfaiyeciyim. Bana mı öğreteceksiniz? diye bağırdı. Bu kibritler ya hiç yanmaz, ya da yanarsa etrafı kül etmeden sönmez.

Bufeden satın aldığımız şişe şişe iyi suları döktük de, güç belâ kibriti söndürebildik. Sönmesi bile kolay olmadı. Suyu üstüne boca ettikçe, kızgın kızgın tıslıyordu.

Kibritin söndüğüne iyiden iyiye güven getirdikten sonra, yolcular biraz yatıştı. Vapur Kadıköye gelene kadar hep kibrit üzerine konuşuldu. Bu konuşmalardan şunları öğrendim:

Kutudaki her kibritin başına birer parça sürülmesi gerekli fosforlu ilâç, her kutunun içinde salt bir tek, yahut bir kaç kibrit çöpüne sürülüyormuş.

Bu işi bildiğini söylene:

— Neden böyle yapıyorlar, her kibrit çöpüne o ilâçtan biraz biraz sürseler de her kibrit yansa olmaz mı? dedim.

— O zaman az kibrit harcanır, dedi. Her çaktığın kibrit yanarsa, bir kibritle bir cıgara yakarsın, Oysa bir cıgarayı bir kutu kibritle yakarsan, kibritin sürümü artar.

Adam bunları söyledikten sonra, cebinden yirmi, otuz kutu kibrit çıkardı.

— Günde bir paket cıgara içmek için, bukadar kibrit kullanırım, dedi.

Cıgara içmiyenlerden birisi adama:

— Çakmak kullansanız, dedi. Adam da:

— Kibrit olmadan çakmağı nasıl yakacaksınız? Diye sordu.

Bir kutu içindeki bütün kibrit çöplerine sürülmesi gerekli fosforlu macunu neden bir tek kibrit çöpüne sürdüklerini yine anlamamıştım.

— Madem sürüm için böyle yapıyorlar, dedim, bütün çöplere sürülecek macunu toplayıp da neden bir tek kibrite sürüyorlar? Ona da yanacak kadar macun sürseler olmaz mı?

Kibrit üzerinde yetki ile konuşan adam:

— Olmaz, dedi, o zaman haksızlık olur. Kibrit fabrikaları, fosforlu macunu esirgemediklerini göstermek için, bir kutu kibrite sürülecek macunu bir tek kibrite sürüyorlar. İşte bunun için, şansımız tutup da her nasılsa yakabildiğimiz kibrit, eski deniz savaşlarında kalyondan kalyona atılan alevli, yağlı paçavralar gibi düştüğü yeri yakıp kül ediyor.

İnsanlar eşit değil, çeşit çeşit. Ama hiç olmazsa kibritler eşit olsun. Kibritler de insanlar gibi, kimi çabuk parlar, kimi vurdum duymaz, çakar almaz olmasın. Kibritlerin tepelerine eşit ağırlıkta fos for sürülsün.

Cıgaranın sürümü, cıgara içimi günden güne artıyormuş. Hiç artmaz olur mu? Vatandaşlar kibrit belâsından kurtulmak için, arka arkaya cıgaranın birini söndürmeden öbürünü yakıyorlar.

Ateş - Sin

Vantrilog ve kuklası!..

TAKVİMDEN YAPRAKLAR

BİR LİRALIKLAR

Sürülür, bizde geçer akçe olur,
Bir işin doğrusu varken tersi!
Ata'nın resmini ters basmışlar,
Al bakıp bir liralıktan dersi!

Orhan Seyfi ORHON

Danışmak

Delikanlı, evli olan sevgilisiyle basılmıştı. Titreye titreye:

— Eyvah, dedi, kocan şimdi beni öldürür...

Kadın, kısık bir kahkahayla cevap verdi:

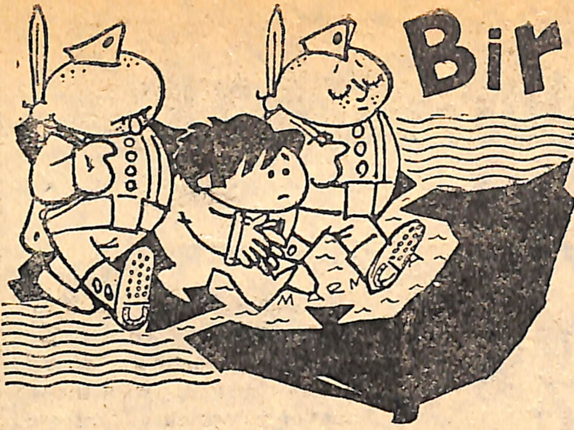
— Üzülme şekerim... O miskin bana sormadan sinek bile öldürmez!

Kabul etmezler ki...

On beş sene evlilikten sonra, yeni bir güzele tutulmuştu. Karısından boşanabilse, hemen evlenecekti. Sevgilisi, telefonda:

— Hâlâ defedemedin mi karını? Diye sordu. Canı cehenneme...

— Biliyorum şekerim ama, diye kekeledi adam, cehennemden de kabul etmezler, gene bana geri yollarlar vallahi.

Bir sürgünün hatıraları

Vaziyetler nazik!

Yazan :
AZİZ NESİN

— 4 —

Otelin kâtibi:

— Poliçeniz var, dedi.

Poliçe mi? Bana kim para gönderir? İstanbul'da, evdekiler benden para bekliyor. Kırmızı para kâğıdını otel kâtibinden kaptığım gibi postaneye koştum. Yolda giderken para göndereni düşünüyordum. Eğer babam gönderdiyse, yer yarılıp ben dibine geçmeliyim. Otuz şunca yıldır, babasının otuz paralık işine yaramamış bir adam. Eğer evden gönderdilerse, daha kötü. Parayı geri gönderip «paraya ihtiyacım yok, ben burada çok iyiyim, çok rahatım» diye mektup yazmaktan başka yol yok. Yoksa dünya değişti de alacağım olanlardan biri borcunu mu gönderdi. Sağda, solda dünya kadar alacağım var; beni sürgün ilde iki üç yıl rahat geçindirir. Belki de bir arkadaşım göndermiştir.

Postahanedeki memura kırmızı havale kâğıdını uzattım:

— Para gelmiş, dedim.

Memur kâğıda baktı:

— Okumadınız mı? dedi, para değil, paket... Karşıdan alacaksınız?

Paketi aldım, içinden üç kitap çıktı. Eksik olmasın, bir arkadaş göndermiş. O günkü kadar kitaba düşman olduğumu hiç bilmiyorum. Şu kitapları yaprak yaprak yırt, parçala, sonra yut. Kitaplar hep başımızı belâya sokacak değiller a, bir işe yarasın.

Bursanın büyük bir kitapçısı var. Çıkardığım dergileri ona yollardım. Kitapçı dükkânının büyük vitrin camında adamın adını görünce, bayi defterindeki adını hatırladım. Koca Bursa'da adını bildiğim, ama yüzünü görmediğim tek o var. Şu üç kitabı acaba ona satabilir miydim? Vitrininin önünde durdum, kitaplara baktım. İçerisini gözetledim. Bir türlü içeri giremiyordum. Dükkânın önünde bir yukarı, bir aşağı gezinmeğe başladım. Gittim, geldim, gittim, geldim... Camdan içeri baktım, kitaplara baktım. Yeniden bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Bir türlü dükkâna giremiyorum. Suratıma bakınca, aç olduğumu, meteliksiz olduğumu anlıyacaklar sanıyorum. Kendi kendime:

— Anlasınlar be! diyorum, anlarlarsa anlasınlar... Allah Allah, bunda utanacak, sıkılacak ne varmış... Parasız olduğumu, açlığımı anlarlarsa yalan mı? Varsın anlasın...

Kendi kendime yürürken cesaret veriyorum. Ama tam dükkânın kapısı önüne gelince, bütün cesaretim kırılıyor. Hızla geçip gidiyorum, sonra dönüyorum. Yeni baştan kendime cesaret veriyorum:

— Dilenmiyorsun ya... Kişi oğlunun başına her iş gelir. Alt tarafı kitap satacaksın. Yepyeni kitaplar, sayfaları açılmamış. Bunda sıkılacak ne var? Amma pısırık herifsin... Üstündeki fiyatlara göre üç kitap altı lira. Nasıl olsa iki lira verir. İki lira...

Dükkâna girmek kararı ile bir hız alıp yürüyorum. Bir kere dükkândan içeri ayağımı atsam, arkası kolay. Kapıya gelince, önce zınk diye kalıyorum, sonra geldiğimden daha hızlı geçip gidiyorum.

— Gir içeri. İki lira... Önce bir tabak kuru fasulye, sonra yine bir tabak kuru fasulye. Sonra bir kuru fasulye daha... Sonra? Fasulyeli pilâv... Haydi gir içeri.

Akşam oluyordu. Dükkânın önünde aşağı yukarı gezinmekten dizlerime karasu indi. En sonunda o dükkândan içeri ben nasıl girdim? Boynuma bir taş bağlayıp kendimi denize atmak bundan çok daha kolaydı.

İçerde müşteriler var. Dükkânın sahibi müşterilerden biriyle konuşuyor. Daha önce ne konuştuklarını bilmiyorum. İyi giyimli müşteri kitapçıya şöyle diyordu:

— Türkiyede ekmek parası kazanmak zordur, ama zengin olmak çok kolay...

Kitapçı da şöyle karşılık verdi:

— Bir Yahudi bana; «İlk bin lirayı kazanana kadar neler çektiğimi ben bilirim. Ama ondan sonra nasıl zengin olduğumu bilmiyorum» demişti.

Kitapçı ile konuşabilmek için, dükkânın boşalmasını bekledim. Kitapları karıştırıyorum. İçerisi hiç boş kalmıyordu. Biri çıksa, ikisi giriyor.

Şimdi bu adama kendimi tanıtınca acaba ne yapacak? İster misin, hiç yüz vermesin. Gazeteler benim için öyle şeyler yazdı ki, kendi kendimden korkuyorum.

Dükkânda, kitapçı ile ikimiz kaldık. Genç, uzun boylu kitapçı:

— Buyurun, dedi.

Adamın adını söyledim, sizsiniz değil mi, dedim.

— Evet, dedi.

Çıkardığım derginin adını söyledim.

— Size de yollardım, dedim.

— Yaaa... dedi, beni tanıdı.

— Kaplıcalara mı geldiniz? Ama daha mevsimi değil.

— Hayır.

— Öyleyse Uludağa çıkacaksınız. Tam zamanıdır. İpek Palasta mı kalıyorsunuz, yoksa Çelik Palasta mı?

Gülümsedim. Gülümsemek, utanmayı gizliyen en iyi maskedir.

— Dinlenmeğe geldiniz herhalde. Bursa çok güzel şehirdir. İyi bir tatil geçirirsiniz. Çok kalacak mısınız?

— Dört ay on gün...

Adam, dört ayı anladı ama, şu on günü de ne oluyor? Faturalı mal fıyatı gibi...

— Dört ay on gün mü?

— Cezam okadar da... Sürgünüm.

— Yaaaa!..

— Ya...

Elimdeki üç kitabı tezgâhın üstüne koymuştum. Kitapçı karıştırmağa başladı. Bir tanesiyle çok ilgilendi:

— Aman şu kitabı çoktanberi arıyordum, dedi, müsaade eder misiniz, okuyayım. İki gün sonra veririm.

— Buyurun, alın...

Geri kalan iki kitabı aldım. Kaldığım oteli sordu, söyledim.

— Allahaısmarladık.

— Güle güle. Yine buyurun.

Otele döndüm. Salonda ressam,

— Ooo üstad, dedi, nasılsınız?

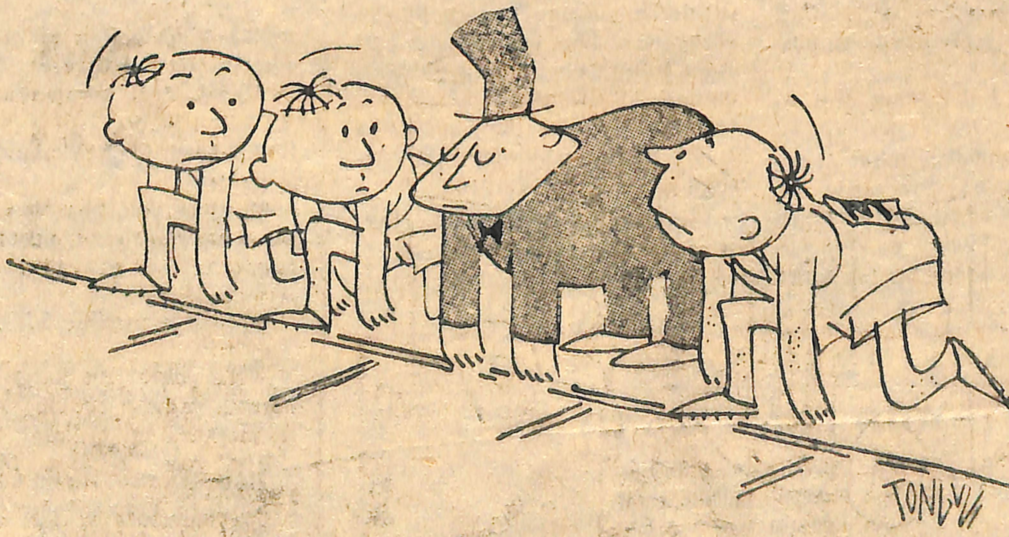
— Teşekkür ederim.

— Gazetede sizin için bir yazı var, gördünüz mü?

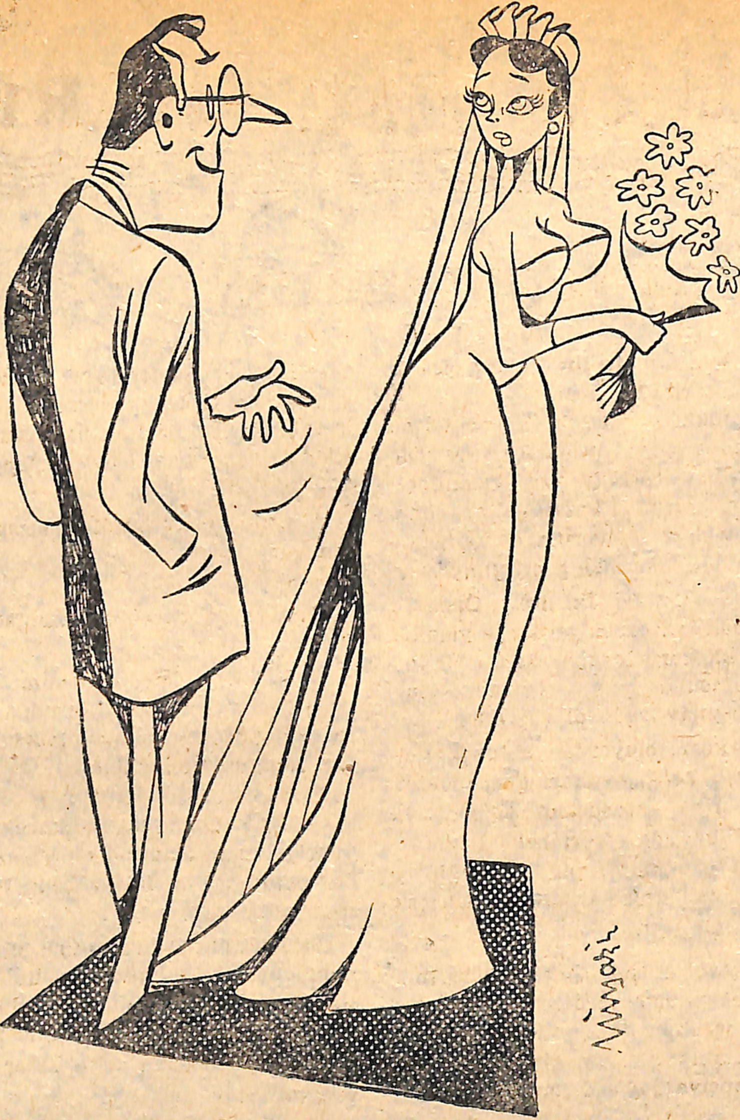
— Hayır.

Ressamın uzattığı iki küçücük yapraklı gazeteyi aldım, odama girdim.

Bursada çıkan o küçücük iki yapraklı gazetenin birinci sayfasında, benim Bursa'ya sürgün edildiğim yazılıydı. Bukadarla kalsa iyi. Yazar, bana bir sürü de sövmüş, saymış. Dünya yüzünde kötülük bırakmamış bana yüklemiş. Öyle ki, artık dünyada benden başkasına bir tutam kötülük kalmamış. Hele yazının bir yerinde artık kendimi tutamadım, katıla katıla gül-

Bay Politik!..

Alışkanlık :
Doktor damat — Soyununuz lütfen!..

meğe başladım. Bursa'da çıkan gazetenin yazarı, aldığım deste deste gizli paraları da açığa vuruyordu. Bursa'da haftada bir çıkan iki küçücük yapraklı gazetenin ikinci sayfasında «Kanser tedavisinde yeni bir buluş» başlıklı yazı, üçüncü sayfası baştan başa resmî ilân, son sayfası da ticarî ilân...

Ben kahkahalarla gülerken, odamın kapısı vuruldu. Gülmekten bir türlü, girin, diyemiyorum. Güle güle gözümden yaş gelmiş.

İçeri bir delikanlı girdi.

— Hoş geldiniz, dedi.

Elimi sıktı. Benim bu otelde olduğumu, az önce uğradığım kitapçıdan öğrenmiş. Bana hayranmış. Bütün yazdıklarımı okumuş. Gazeteci imiş. Bursa'da bir haftalık çıkarıyormuş. Çıkardığı gazetenin adını söyleyince beynimden vurulmuşa döndüm. Bana ağız dolusu söven gazetenin sahibiydi. Masanın üstünde duran gazeteyi gösterdim:

— Bu mu?

Kıpkırmızı oldu.

— Kusura bakmayın, dedi, siz anlarsınız elbette. Öyle yazmak icabetti. Malûm ya... Vaziyetler nazik. O kadar utanmıştı ki, teselli etmek zorunda kaldım:

— Aldırmayın, dedim, insanlar nazik olmayınca vaziyetler nazik olmak zorunda kalır.

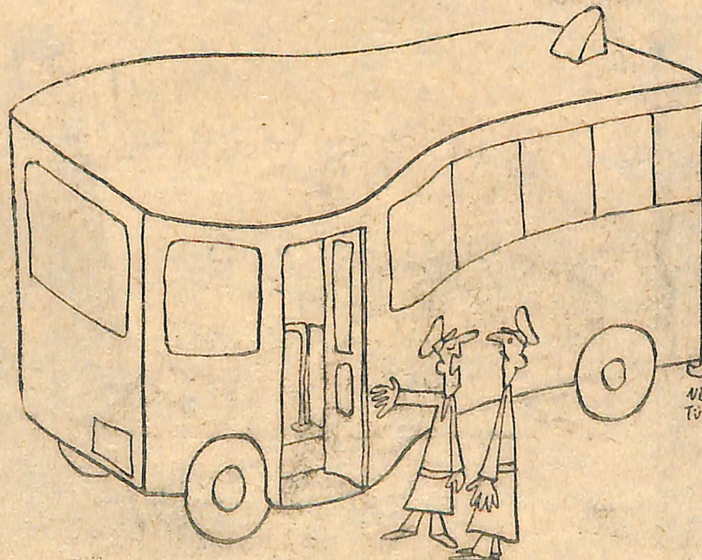
Giderken cüzdanından çıkardığı parayı:

— Kusura bakmayın... diye ezile büzüle yatağımın üstüne bıraktı.

Param var, dedim, olmaz dedim, almam, dedim. O direndi, ben direndim. Sonunda parayı bıraktı, gitti.

Eğer hatıra yazmasaydım da, roman yazsaydım, romanın kahramanına delikanlının bıraktığı parayı parçalatırdım. Ben öyle yapmadım. Hemen kalkıp, kaç para diye baktım. On lira idi. İlk işim odamdaki sobayı yaktırmak oldu.

(Devamı var)

— Bir türlü yolcular ön tarafa gitmiyor kardeşim!..

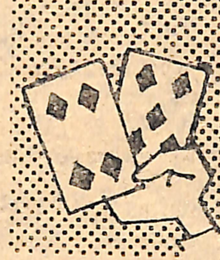

Akbaba Ansiklopedisi

— B —

BAKARA:

Kumar. İskambille oynanır. İki taraf karşılıklı ikişer kâğıt çeker. En büyük kâğıt do-

kuzdur... Bu oyunda büyük servet batıranlar oluyor. Son rekor 319.000 liradadır!

Bu yüzden adına «Bakara» denmiştir. Aslı «Bak, ara» dır!

BANYO:

Alafranga hamam. Soğuğu da olur, sıcağı da. Hattâ buhar banyosu da yapılır. Hollywood da yıldızların süt banyosu yaptıklarını da işitiyoruz. Bizde bütün sütler çeşme veya Terkos suyundan imal edildiği için hepimiz süt banyosu yapıyoruz demektir.

Bundan gayri bir de deniz

banyosu, kum banyosu, güneş banyosu vardır. Yazın, vücudünü tuzlu suda ıslatıp güneşte karartmıyanlar, kışın sosyete içine çıkamazlar!

Banyoların en mühimmi, eskiden göz banyosu idi. Fakat çok şükür, çağımız terakki çağı olduğu için artık kimse uzaktan bakışmakla, yani «su yuna tiritle» boş ve hoş vakit geçirmemektedir!

BANKA:

Cumhuriyetten sonra Türk tabiiyetine giren bir müessese. Bilhassa açılış törenlerinde çeşitli hediyeler dağıtır: Cep defterinden cep aynasına kadar...

Eğer çaresini bulup da kahve dağıtan bir banka kurulur-

sa, bütün bankalardaki millî servetin kendi kasalarına akacağını umarız.

Memleketimizde, büyük sermayedarların kurduğu bir çok bankalar vardır. Ancak, nedense, kalabalık ve zengin bir sınıf olan dilencilerimiz henüz bir banka kurmamışlardır.

BAKKAL:

İki fiilin birleşmesinden yapılmış kelime: Bakmak fiilinden «bak» ile kalmak fiilinden «kal»!

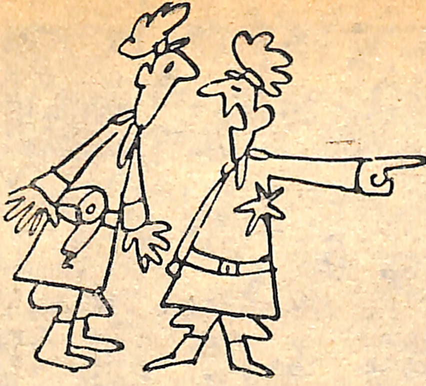
Anlaşılan dil bilginleri, daha o zamandan «bakkal» ın bugünkü hale geleceğini sezmiş olacaklar!

BORU:

Çeşidi çoktur. Su borusu, gaz borusu, yağmur borusu... Ama, en meşhuru iki tanedir:

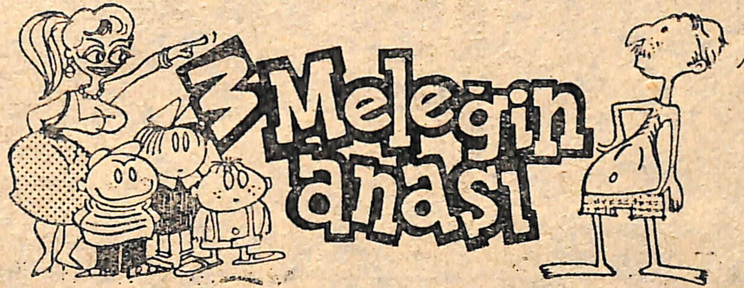
Biri, yem borusu... Öbürü, yuf borusu!

Son senelerde en çok dinlediğimiz bu iki borudur!

—Hiç şüphe etme, işte kamyon faresi!..

A YAKLARINI zorlukla sürüklüyordu.

«— İnsanın bir türlü sırtından atamadığı, taşınması en zor yük, kendi ağırlığıdır» diye düşündü.

Şu arabalara bak, vızır vızır gidip geliyorlar.

— Amma tuhaf, dedi, insan zayıflayıp kilosu azaldıkça kendi kendini taşıması gittikçe zorlaşıyor.

Şu arabalara bak, renk renk, biçim biçim...

— Elli kilo var mıdır?

— Yok mudur. Kırk, kırk beş ancak...

Yolda giderken, kendi kendine konuşuyordu. Öksürdü.

— Kim derdi ki, bu hale düşeceğim...

— Şuradan iki simit alabilsem.

— Bir sıcak çay olsa...

Arabalar vızır vızır yanından geçiyorlar. Masmavi, pırıl pırıl bir araba. Direksiyonda şiir gibi bir kadın, saçları rüzgârda duman duman uçuşuyor. Araba yavaşlar gibi oldu yalnız yavaşlar gibi değil, direksiyondaki güzel kadın da ona bakar gibi oldu.

Avurdu avurduna çökmüş sıska ihtiyar:

— Tam zamparalık edecek sıram, dedi güldü. İnsanın gözünü kamaştıracak parlaklıktaki araba hızlandı. Elli metre kadar ileride durdu.

Sıska ihtiyar, açlıktan, yorgunluktan ayaklarını sürüye sürüye yavaş yavaş ilerliyordu. Mavi arabanın yanından geçerken direksiyondaki güzel kadın pencereden başını uzattı, ona baktı. Yok, bu sefer yanılmıyordu. Kadın ona bakmıştı:

— Açlık beynime vurdu galiba.. dedi.

Mavi araba yürüdü, ama çok değil. Az ileride yine durdu. Kadın ona bakıyordu. Acaba birisine mi benzetmişti? Yoksa güzel kadın ona acımış mıydı?

Sıska ihtiyar:

— Beni gözüne kestirmiştir, diye kendisiyle alay etti.

Mavi araba biraz gidiyor, sonra duruyor. Direksiyondaki kadın ona bakıyordu. Bu durup durup gitmeler, gibi gidip durmalar üst üste olunca, sıska ihtiyar, kadının kendisile mi ilgilendiğini, yoksa başka bir şey için mi böyle yaptığını anlamak istedi. Karşı kaldırıma geçti. Güzel kadın şimdi de arabanın öteki penceresinden yine kendisine bakıyordu. Sıskacık ihtiyar:

— Genç iken hiç de çirkin değildim, hattâ yakışıklı bir erkek sayılırdım, diye içinden geçirdi.

Yolunu değiştirdi, soldaki asfalta saptı. Mavi araba da arkasından geliyordu. Araba bir önüne geçiyor, bir geride kalıyordu.

— Bir kadın hem zengin, hem güzel olunca kaprisli olur. Belki de benim gibi bir ihtiyar serseriyi denemek istiyordur.

Sıskacık ihtiyar, açlığını, yorgunluğunu, hastalığını unuttu. Üstü başı partaldı. Kimbilir belki de.. Evet belki de güzel kadın çeşni değiştirmek istiyor.

Mavi araba az ileride yine durmuştu. Tam önünden geçerken, arabanın kapısı açıldı:

— Gel içeri! dedi.

Sıskacık ihtiyar sersemlemişti. Bu dişi emre hemen boyun eğdi. Arabaya bindi. Arabanın arkasında oturuyordu. Kadın arabayı hızla sürdü. Sıskacık ihtiyar:

— Besbelli benden hoşlandı, dedi. Acaba güzel kadının gönlünü fethedecek bir iki söz söylesin mi? Ama açlıktan, yorgunluktan, uykusuzluktan kafası işlemiyor, konuşacak söz bulamıyordu. Direksiyondaki kadın arabayı uçuruyordu.

Mavi araba, bir köşkün önünde yavaşladı. Köşkün geniş bahçe kapısından geçtiler. Arabanın kapısını, köşkten çıkan uşak açmıştı. Şiir kadar güzel kadın, sıska ihtiyara:

— Gel benimle! dedi.

Allah Allah... Bu nasıl iş? Acaba dedikodudan korkusu olmayan zengin bir dul mu?

Sıska ihtiyar, köşkün ihtişamı karşısında büsbütün ezildi, büzüldü. Kadın önde, ihtiyar arkada, büyük, dayalı döşeli bir odaya girdiler. Burası yatak odası değildi ama, her koltuk, her divan, hattâ tüylü, yumuşacık halılar yatak sayılırdı. Güzel kadın, kılıksız adama:

— Soyun! dedi.

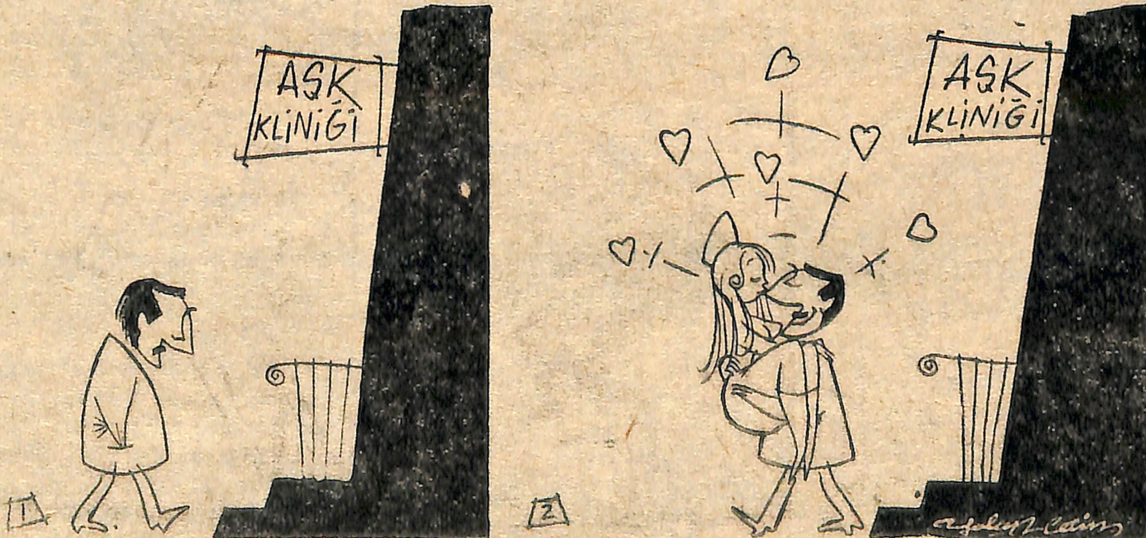
— Aman efendim...

— Soyun!

Kılıksız ihtiyar, partal ceketini çıkardı, durdu.

— Soyun, soyun!..

«Aşk ıstıraplarını tedavi kliniği» açıldı.. (Gazeteler)

YAZISIZ!..

— Aman efendim, hiç olmazsa müsaade buyurun da bir yıkanayım.

— Soyun diyorum sana...

Kadının bu kadar acelesi olduğuna göre, demek artık hiç tahammülü kalmamıştı. İhtiyar, yırtık pırtık, kirli gömleğini çıkardı.

— Pantalonunu da çıkar!

Artık hiç şüphenin yeri yok. Sıska ihtiyar, güzel kadının geniş kalçalarına, dolgun göğsüne baktı. Artık yorgunluğunu, açlığını unutmuştu. Olabilir ya... Gönül bu. Şu kadının gönlü de onu çekmiş olabilir. İhtiyar, içinden, «Allahım beni utandırma, yüzümü kara etme!» diye dua etti. Pantalonunu da çıkardı. Kadına doğru sokuldu.

Güzel kadın:

— Fanelânı da çıkar! dedi.

Sonra zile bastı. İçeriye en az bu kadın kadar güzel bir hizmetçi girdi.

İhtiyar:

— Yooo... Bu ahlâksızlık. Ben bu yaşta iki kadınla başa çıkamam! diye içinden geçirdi.

Güzel kadın, güzel hizmetçiye:

— Mürebbiyeye söyle, çocukları alsın, gelsin! dedi.

Hizmetçi çıktı. Bir donla kalan ihtiyar üşümüş, titriyordu; belki soğuktan, belki heyecandan...

Vaktiyle, kendisine ihanet eden kocasından intikam almak istiyen güzel bir kadının yoldan geçen bir adamı çevirip onunla yattığını duymuştu.

— Galiba beni alet etmek istiyor, diye geçirdi içinden.

Âlet olmağa değer. Yutkundu.

İçeriye hizmetçi, bir mürebbiye, üç de çocuk girdi. En büyüğü on, en küçüğü altı yaşında kadar, iki kız, bir oğlan, melek gibi güzel üç çocuk. Sıska ihtiyar:

— Hizmetçi ile mürebbiye neyse, ama çocukların yanında... diye düşündü.

İhtiyarın bacakları değnek kadar ince, kolları halat, boynu çöp gibiydi. Birbirine geçmiş kaburga kemikleri uzaktan sayılıyordu. Üstü, sarı, kirli bir deri kaplı iskelet...

Güzel kadın, mürebbiyeye:

— Bugün Aysel yemek yedi mi? diye sordu.

Mürebbiye:

— Pek az, dedi, kakaosunu hiç içmedi.

— Peki, Göksel?

— O büsbütün iştahsız...

— Ya Altan?

— Biraz çikolata yedi.

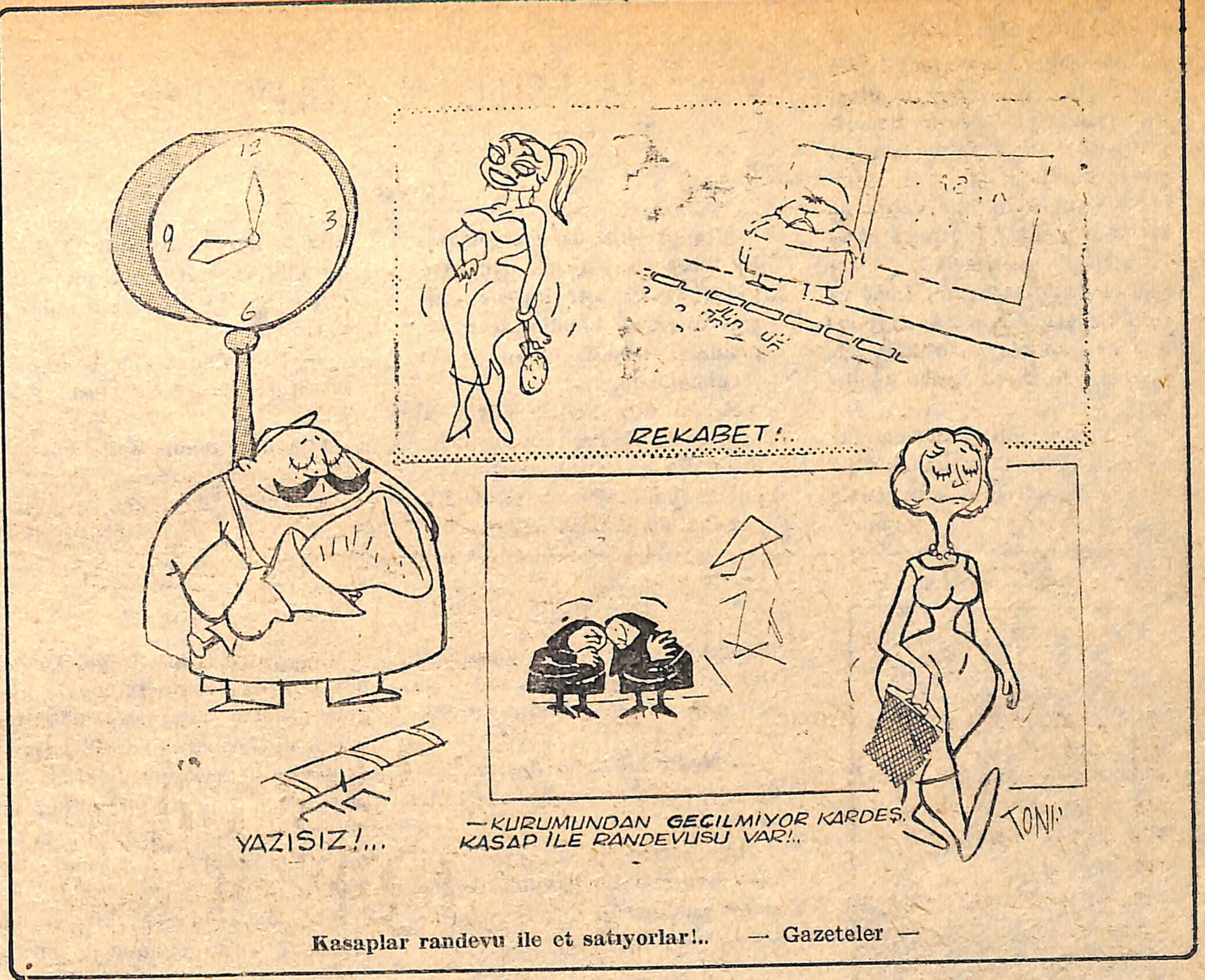
Güzel kadın, çocuklarına döndü. Onları korkutur gibi parmağını uzatarak, ayakta titriyen çıplak ihtiyarı gösterdi:

— Bakın, bunu görüyorsunuz ya... Nasıl iskelete dönmüş. Eğer yemek yemezseniz siz de işte bunun gibi olursunuz.

Üç melek yavru, korku ile, analarının dolgun kalçasına yapıştılar. Şiir kadar güzel kadın, sıska ihtiyara:

— Haydi, çabuk giyin de git! dedi.

ATEŞ - SİN

Kasaplar randevu ile et satıyorlar!.. — Gazeteler —

Acemi

Dündar Acemi, dostlarını arabasına almış, Bursa'dan İzmir'e götürüyordu. Lâkin daha Acemler'e gelmeden araba sarsıldı. Kadınlardan biri:

— Ne oldu? dedi.

— Yolda şişe kırıkları varmış, görmedim. Lâstik patladı! dedi Dündar.

Bunun üzerine arkadan bir ses yükseldi:

— Bunda şaşacak bir şey yok, Acemi'nin şoförlüğü bukadar olur!

Siyah - beyaz kavgası

Dâhiyâne fikir!

Adamcağız eve hayli geç dönmüştü. Karısının ne diyeceği aklına geldikçe de ürperiyor ve bir türlü yatak odasına çıkamıyordu.

En sonunda aklına dahiyane bir fikir geldi. Mutfağa girdi ve bir ipin ucuna eline geçirebildiği bütün tencere, tava ve çanakları bağladı. Sonra bunları arkasından sürükliyerek yukarı çıkarken, kendi kendine:

— Karım, diyordu bukadar gürültü ve şamata arasında benim geldiğimi asla duyamaz.

(Alman)

MİLLETLERİN GÜLDÜKLERİ

Hayret!...

Meşhur ikiz dansöz kardeşler birer viski içmek için bara girmişlerdi. Bir köşede oturan ve kendi kendine içen bir adamdan başka kimse yoktu tezgâhın önünde.

Adam ikiz kızları görünce, öyle derin bir hayrete düştü ki, bir daha gözlerini ayırmadan, onlara bakmağa başladı. Bir yandan da «Allah Allah» der gibi başını sallıyordu. Fakat bu gibi vaziyetlere alışık olan ikizlerden biri, gülerek adama:

— Birbirimize çok benzememizin sebebi basit, dedi. Biz ikiziz.

O zaman adam, daha büyük bir hayretle sordu:

— Yaaa... dördünüz de mi?

(İtalyan)

Satılık ev...

Şehrin mutena bir yerinde, güzel bir evi vardı. Fakat artık ondan bıkmıştı ve satmak istiyordu. Bir emlâkçiye müracaat edip bu işi ona havale etti. O cumartesi gazeteyi açıp satılık emlâk ilânlarına göz gezdirirken, kendi evi için emlâkçinin verdiği ilânı gördü okudu, bir daha okudu, sonra telefonu açarak adamı buldu ve:

— Azizim dedi, gazetede evimi anlatan ilânınızı okuduktan sonra hayalimde yaşattığım evin o olduğunu anladım ve satıştan vazgeçtim. İlânı lütfen iptal ediniz.

(İsrail)

Değişiklik

Dükkâncı son derece pasaklıydı. Her zaman alışverişini oradan yapan müşterilerden Sabit Karamani, bir gün:

— Nedir bu halin dostum? dedi, bari evlen de bu derbederlikten kurtul...

Dükkâncı:

— Ben evliyim bayım... deyince Sabit gülümsedi:

— Öyleyse boşan!

Nerede?

Bir tiyatro trupu, Doğu Anadolu'ya turneye çıkmıştı. Tiyatronun genç aktörü, arkadaşlarından bir başka aktöre şu mektubu yazdı:

«Bizim artistlerden Neclâ'yı Eskişehir'de daha iyi tanıdım. Bu tanışma Kayseri'de anlaşmayla neticelendi. Malatya'da nişanlandık. Van'da evlendik...»

Arkadaşı cevabında şunu sordu: «Peki, nerde boşanacaksınız?»

KOCAMAN LÂFLAR

Ödünç vermektense hediye etmeli, zira ikisi de bir kapıya çıkar.

★

Sabırlı olmanın sırrı bu müddet zarfında başka bir şeyle meşgul olmaktır

★

Yırtılmış bir vicdan, sökülmüş bir ömrü intaç eder.

★

Tiyatro tersine dönmüş bir gemidir ki dibi yukardadır.

★

Yüksek sesle okumak, okuduğuna kendi kendini inandırmak demektir.

★

Hiç bir zaman kalbin saçları ağarmaz, yüzü buruşmaz.

★

Kıskanç hem zalimdir hem mazlum...

★

Kalbimize en ağır basan eller, en hafif kadın ve çocuk elleridir.

★

Evlilik bazan insana karısının hangi tip erkekten hoşlandığını öğretir.

★

Üç kadeh içkiden daha çok bir kadını bir erkeğe güzel gösteren şey yoktur!

Mister Braun!

İkinci Dünya harbi sırasında harp muhabirleri, General Pershing'e takdim edilecekelrdi. Aralarında H. Braun da vardı. Ve derbederliği, pisliği ve kılıksızlığı ile meşhurdu. Generale takdim merasimine de her günkü döküntü hali ile gelmişti

Sıra ona geldiği zaman General bir an tereddüt etti, sonra yanındaki adama bir elbise fırçası getirmesini söyledikten sonra Braun'a dönerek gayet nazik bir tavırla:

— Vahvah, dedi, nerede düştünüz böyle!

(Amerikan)

Küçük kızın marifeti!

Küçük kız bankaya girdi ve vezneye yaklaşıp bir 100 dolarlık uzattı ve:

— Bunu bana tek dolarlıklar haline getirir misiniz? dedi..

Dolarları dikkatle sayıp tekrar kasaya uzattı ve yarım dolarlıklar yapılmasını istedi.

Yeniden uzun uzun saydı, tekrar geri verdi. Bu sefer çeyrek yapılmasını rica etti.

Kasadaki adam artık dayanamadı, sordu:

— Nedir bu sizin yaptığınız böyle?

— Hiç, para saymasını öğreniyorum da...

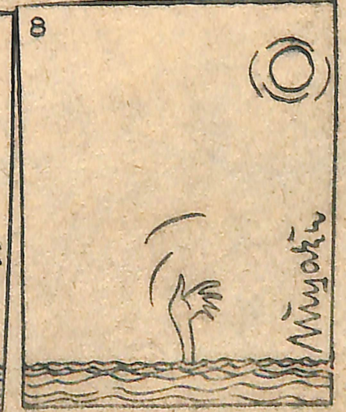
(Amerikan)

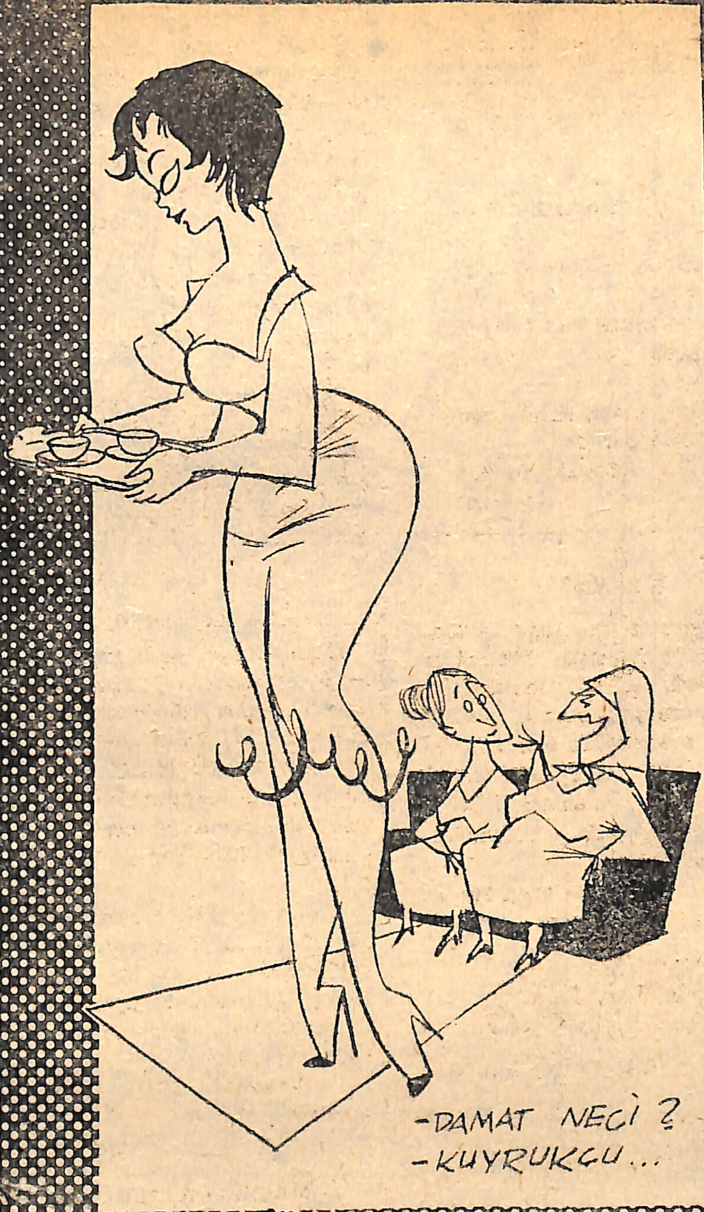

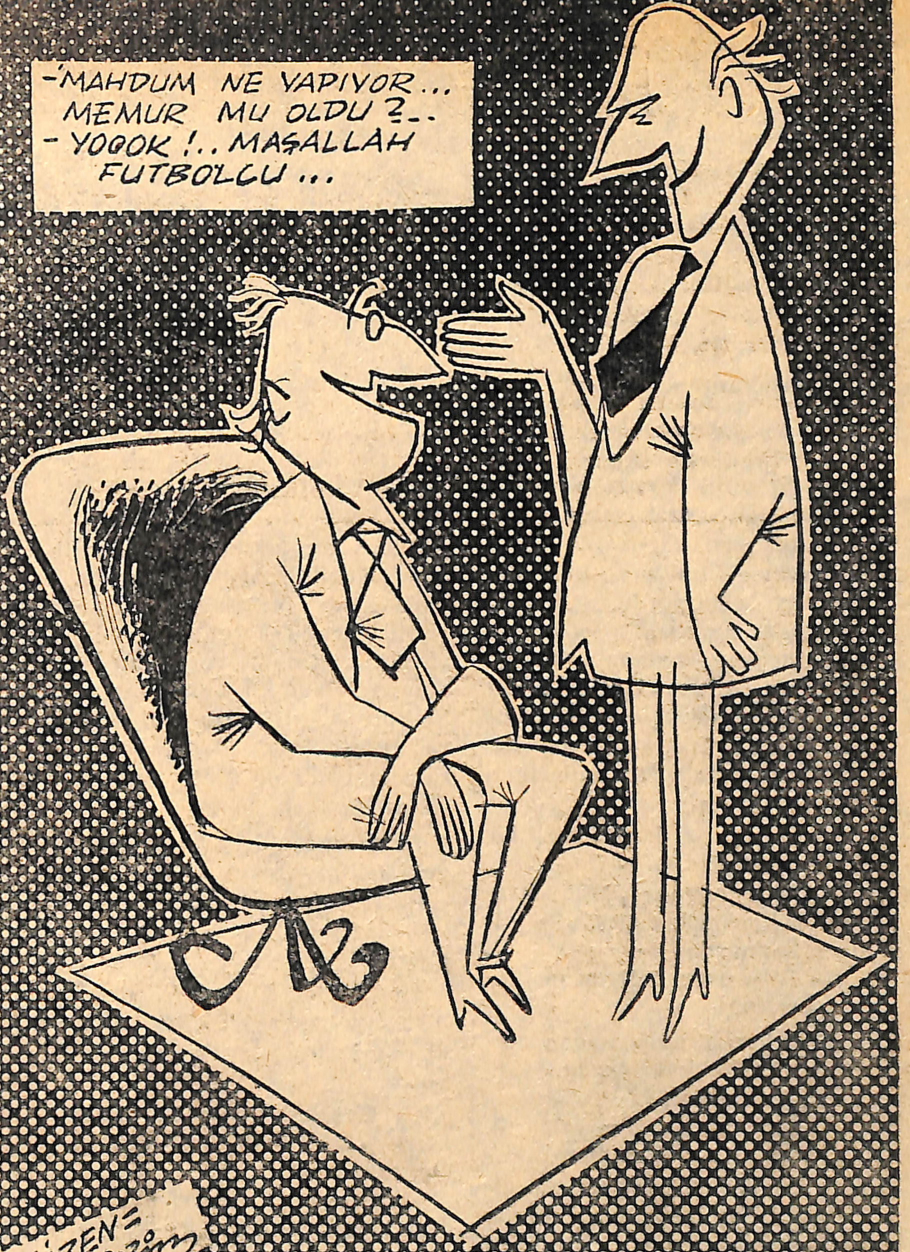

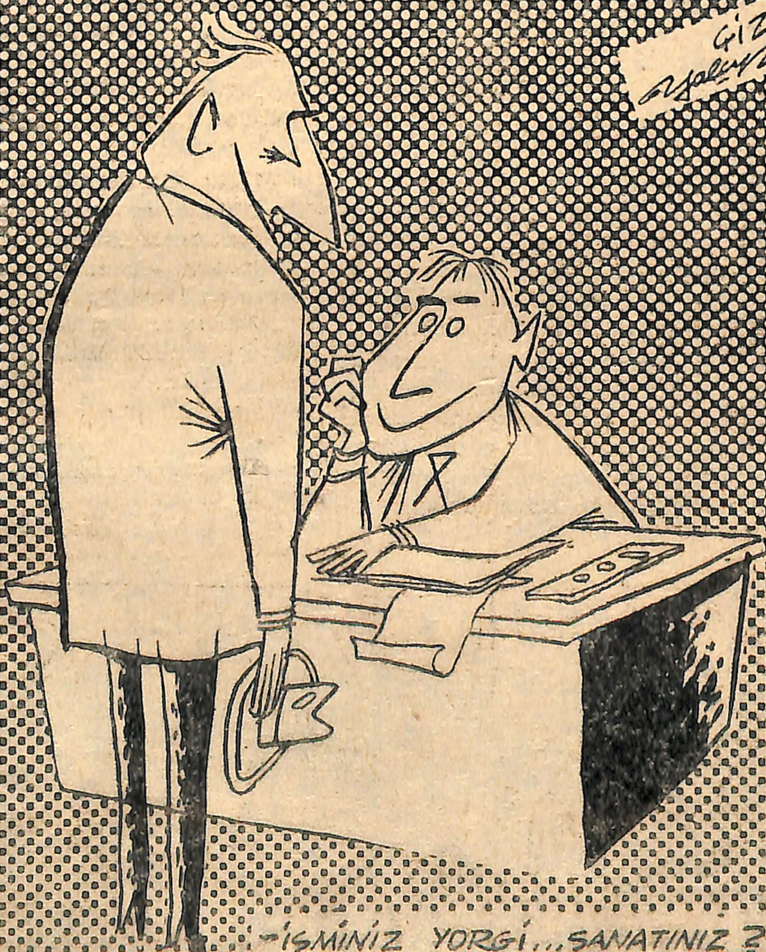

-DAMAT NECİ ?
-KUYRUKÇU...

-MAHDUM NE YAPIYOR... MEMUR MU OLDU ?..
-YOOOK !.. MAŞALLAH FUTBOLCU...

-İSMİNİZ YORGİ...SANATINIZ ?
-DÖVİZ KAÇAKÇILIĞI...

-OĞLAN BU KAFAYLA GİDERSE NE OLACAK BİLMEM ?..
-ÜZÜLME HANIM, ARTİS OLUR...

EVE DÖNÜŞ

Yazan :
Giovanni Guareschi

Çeviren :
Adnan BENK

İKİ yıllık zoraki bir ayrılıktan sonra, çorak kırlar ortasında, ıssız bir evin bahçesinde buldum kendimi. Tanyeri ağarıyordu. Güneşin doğuşunu seyretmek için sırt çantamı yere koydum, üzerine oturdum. Birden, kulağıma bir böğürtü çalındı... Meğer bağıran benmişim; gecelikli bir kadın koşa koşa gelip kollarımın arasına atıldı.

— Ne kadar da perişan bir halin var! dedim.

— Nasıl olmasın! dedi Margherita. Kocam esir düştü, iki yıldır Almanyada.

— Biliyorum, biliyorum; kocan benim.

Margherita kollarımdan sıyrıldı, ellerini kavuşturdu, hıçkırmağa başladı:

— Giovannino, diye yalvardı. Bana çok oyun oynadılar. Fakat sen kocamsın, bari sen aldatma beni. Döndüğüne yemin et bakayım, yemin et ki dönen sensin.

— Yemin ediyorum, dedim. Benim.

— Ya ben kimim? diye haykırdı.

— Sen de sensin.

— Yemin et.

Haykırarak boynuma sarıldı.

—Şu halde biziz, şu halde doğru.

Sonra tekrar geri çekildi.

— Giovannino, bana doğruyu söyle. Açlıktan ölmedin mi?

— Fırına atmadılar mı seni?

— Hayır.

— Vallahi atmadılar.

— Öyleyse şükür Tanrıma, diye mırıldandı, kollarımın arasında bayıldı.

Ancak on dakika sonra kendine gelebildi. Artık yatışmıştı. Tatlı, kısık bir sesle konuşuyordu. Zemin katında bir odaya girdik: Duvarların önüne odun parçaları, kırık tahtalar, eski kutular istif edilmişti. Odanın ortasında büyük bir paçavra yığını, bir de geçit vazifesi gören bir masa vardı.

Margherita, duvarların önündeki tahta parçalarını gösterdi:

— Eşyalarımız, dedi.

— İki yılda her şey nasıl değişiyor.

Margherita, kutuyu andıran bir tahta parçasına elini daldırdı, bir paket çıkardı, gülümseyerek:

— Mektupların, dedi. Bilemezsin, bana öyle güzel mektuplar yazdın ki.

— Bilioyrum, dedim, mektupları yazan benim.

— Sen mi?

— Ben ya.

— Anlamıştım zaten, dedi Margherita. Senden başkası yazamaz böylesini. Hem üstünde adresin, altında da imzan var... sonra, yazını da, üslûbunu da iyi tanırım. Birbirimizi ne iyi anlıyoruz!

Geçit oldukça dardı, düşeceğim diye korkuyordum. Geçitin altındaki paçavra yığınına yuvarlanmak hiç işime gelmiyordu.

— Dikkat et, ezebilirsin.

— Kimi?

— Çocukları. Daha yataktalar. Burası yatak. Pembe battaniyemizi tanımadın mı?

Gerçekten de, kirli paçavralar arasında pembe bir ışıltı seziliyordu. Geçit'in üzerine yüzü koyun yattım, elimi paçavraların arasına daldırdım, karış tırmağa başladım. Önce kül rengi bir kedi çıkardım, arkasından iki köpek eniği, arkasından bir çift kundura, bir tencere, bir de tavuk. Fakat çocuğa rastlamadım.

— Buradadırlar, dedi Margherita, dün akşam, tavukla beraber ikisini de buraya koydum. Sen hele şu yumurtayı yut bakalım. Daha soğumamış.

Yumurtayı yuttum, tekrar araştırmaya başladım. Sonunda, mavi bir bezi kaldırınca, gözüme pembe bir şey çarptı: Charlotta'nın poposu. Poponun yanında, başka bir şey daha vardı ama, uyandırmadım.

— Alberto ahırdadır, dedi Margherita.

Ahıra gittik, kocaman bir inekle karşılaştık. Yaklaşınca, meme emen küçük bir dana, bir de, öteki memeye asılan kocaman bir Alberto gördük.

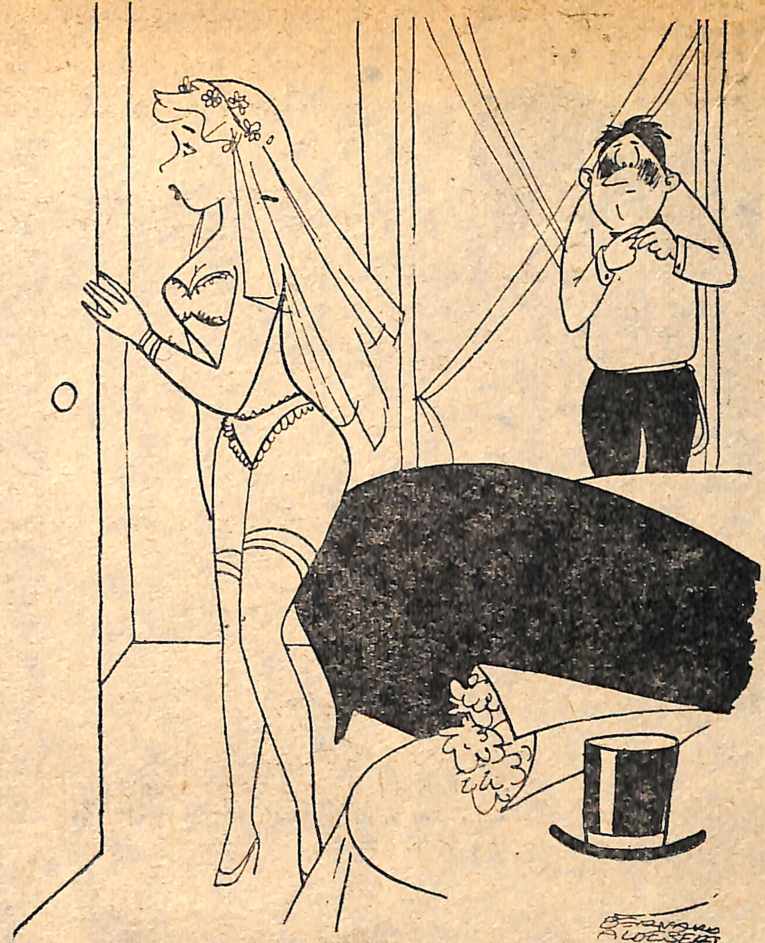
— Ne şeker şeyler! dedi Margherita. Alberto, babana hoş geldin desene!

— Bööööö!

Albertonun cevabı bu oldu. Konuşmayı unutmuş, böğürmeyi öğrenmişti. Kırmızı paçavra gördü mü, başını eğip saldırıyordu.

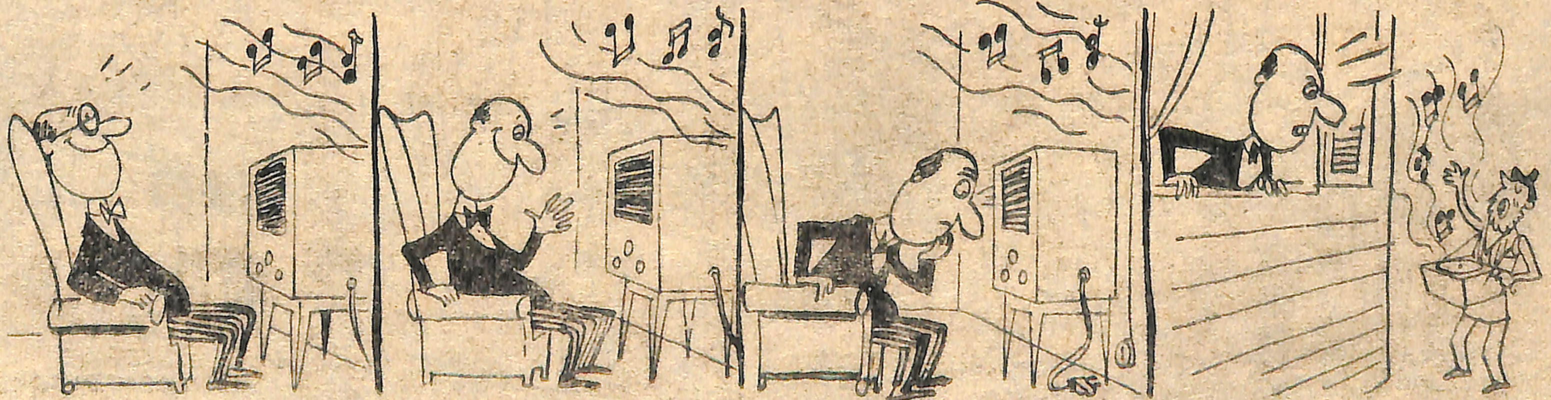
Milâno'ya döndükten sonra da, altı gün böğürdü durdu. İneği, küçük danayı bir türlü unutamıyordu.

— Keşke danayı getirseydik, dedi Margherita. Beraber büyüdüler, kardeş gibi sevişirler...

— Bir şey değilmiş anne... Sade elleri biraz soğuktu!..

— Fransız —

YAZISIZ!..

— İtalyan —

SİNEMA ŞAKALARI

M. G. M.

İki sarhoş, hayvanat bahçesini geziyorlardı. Tam aslanın kafesi önüne geldikleri vakit, hayvan iki defa korkunç bir şekilde kükredi.

Fena halde ürken sarhoş arkadaşına:

— Haydi Frank, yürü, gidelim dedi.

Öbürü cevap verdi:

— Deli misin yahu, film daha yeni başlıyor!..

Demez mi,

Elizabeth Taylor pasaport alıyordu. Memur sordu.

— Bekâr mısınız?

Liz, kırıtarak cevap verdi:

— Eh, arada sırada...

Ne yaparsınız?

Bir gazeteci, Ava Gardner'e sordu:

— Evlenmeden evvel ne yapardınız?

Güzel yıldız içini çekerek cevap verdi:

— Her istediğimi..

Örnek

Samuel Goldwyn yeni bir muharririn kendisine getirdiği senaryoyu okumağı henüz bitirmişti, dışarda endişe içinde bekleyen genç senaristi yanına çağırttı ve şöyle dedi:

— Şimdiye kadar okuduğum senaryolardan en mükemmelini yazmışsınız. Fena ve kusurlu hiç bir tarafı yok.

Bundan 100 kopya yapılsın, bütün memurlara dağıtılsın. Stüdyodaki bütün elemanların mükemmel bir senaryo nasıl olurmuş görmelerini istiyorum.

Genç muharririn zevkten dili tutulmuş, kendinden geçmişti ki, S. Boldwyn birden bağırdı:

— Haydi çabuk olsanız a, ne duruyorsunuz. Benim kalemi elime alıp senaryoyu yeniden yazmamı mı istiyorsunuz?

Artistler ve menejerler!

Aktörlerin hayatını çok iyi bilen Eddie Cantor, şu hikâyeyi anlattı:

Uzun zamandır işsiz kalmış bir aktör bir akşam evine dönünce bir de bakar ki, karısı eli, yüzü tırmık içinde, elbiseleri parça parça divana uzanmış ağlıyor. Merak ve endişe ile sordu:

— Sevgilim ne oldu sana?

— Ne olacak. Bugün menejerin geldi ve beni bu hale koydu.

— Ne.. menejerim mi? Bana hiç bir haber bırakmadı mı?

Sophia Loren Hollywood'da..

—Eee, Mickey Rooney nereye gitti!.. — İtalyan —

GİNA LOLLOBRİGİDA
CİNSİYET BOMBASI

SOPHİA LOREN
NAPOLİNİN YANARDAĞI

MARTİNE CAROL
KAMERE KARŞISINDA BANYO

ZARAH LEANDER
YAĞMURALTI BEKÇİSİ

BİRİGİTTE BARDOT
CİNSİYET ARISI

AUDREY HEPBURN
AHU GÖZLÜ

ANİTA ECKBERG
MUHTEŞEM BUZDAĞI

Meşhedi ile devr-i âlem

Yazan
Ercüment Ekrem Talu

— 13 —

Herif, zorla değil a, buluttan nem kapan takımından. Benim bu nasihatımdan alındı. Mübarek kaşlarını çattı.

— Çekkirgefendi! Özüm aptal değilem. Hansi garı menem pulum aparır, alnın garışlarem.

— Meşhedi, dostum! Buranın kadınları senin bildiğin gibi değil. Seni bir mantara bastırırlar ki, parmağın ağzında kalır.

— Özüm de insanı eşşek gimin yalağa aparıp su içirmedin geri getürirem.

— Sen bilirsen. O halde bana bir iki yüz frank olsun bırak da bu geceki masrafımı göreyim...

Kaba meşinden, üstünde beyaz yaldızla (Yadigârı İstanbul) yazılı, vaktiyle sarı iken terden siyah muşamba haline girmiş cüzdanını çıkardı. Parmaklarını kuyuya daldırır gibi içine daldırdı ve iki tane yüzer franklık çekip bana uzattı:

— Al! İlle otilin hisabına dohunmiyasın. Yarın sabah gelende özüm paranı verirem.

Ne fayda? Tam biz bu alış verişte iken madmazel Elian da sohbetini bitirmiş ve yanımıza dönmüştü. Yan gözle Meşhedinin cüzdanını dikizledi. Tecrübeli bakışları onun derinliklerinde işletmeye ziyadesile müsait bir altın madeni keşfetti. Mânalı bir gülüşle, benim yüzüme baktı. Bu bakışla beni de tasarladıklarına ortak ediyor gibiydi. Bu bakışta sanki şöyle bir mâna vardı:

— Uzun etme! Bırak, hazır bu herif bana abayı yakmışken, ben adamakıllı yolayım. Sonra paylaşırız.

Nasihatimi dinlemediği için, Meşhedi'nin başına böyle bir iş gelse ben de belki memnun olacağım, zira fena kızdım. Lâkin sonra ben ne halt edeceğim? Paris gibi bir yerde - vakıa bir çok tanıdığım kimseler varsa da - bir parasız kalmak hoş bir şey olmıyacak. Keşke buraya gelmeseydik!

— Haydi, gel sevgilim! Beşiğimize gidelim. Vakit geç oldu!

Elian'ın baygın sesi bu geceki zevk yoldaşını davet ediyordu. Meşhedi, içilen şampanyaların parasını verdi. Sonra kol kola kalktılar.

— Hoşça kalasan Çekkirgefendi!

— Uğurlar olsun Meşhedi Mirza!

Arkalarından baktım. Meşhedi'nin hali Karagözün güveyliğini andırıyordu.

★

EYFEL KULESİLE SAİR YERLERİ GEZDİK

Sabah, erken erken gözlerimi açtım. Karşımda Meşhedi'nin yatağı bomboş duruyor. İçime gülme geldi. İstanbulda kör bir semtteki dükkânın içinde, tütün paketleri, çay, tünbeki kavanozları arasında görmekle alıştığım bizim Meşhedi Caferi bir de Pariste, (Mülen ruj) ün en kibar kokotlarından birinin kolunda, çapkınlık ederken göz önüne getirdim. Siz olun da gülmeyin!

Dünyada her şey olur. Hepimiz her gün, böyle olmıyacak neler görürüz. Talih öyle garip değişikliklere meydan verir ki, Meşhedi'nin macerası, onların yanında hiç kalır. İçtimaî bir hâdise, bir inkılâp, bir ihtilâl, bir harp ne baldırı çıplakları tepelere çıkarır, ne züğürtleri Karun eder, Meşhedi de biraz değişmiş çok mu? Ancak ben buna gülerim. Hepsine, daima gülerim. Benim gözümde hayat büyük bir komedidir. Gücüm yetse de hayatı olduğu gibi, fakat benim görüşümle anlatacak bir piyes yazabilsem, Darülbedayi senenin üçyüz altmış beş günü, geceli gündüzlü sade bunu oynar, halk da gülmeden katılırdı.

Neyse, acaba bizim yoldaş daha gecikecek mi?. Saat onbire geliyor. Traşımı oldum, kahvaltımı yedim, iki tane de gazete okudum. Allah vere de Meşhedi otelin yolunu şaşırmasa. Bakalım, adını da hatırlıyacak mı? Unuttu mu, işimiz tamamdır. Bu kocaman şehrin içinde Meşhedi Caferi ara, dur!

Derken, odanın kapısı hızla açıldı. Daha gelenin kim olduğu anlaşılmadan, sofada gevrek bir kahkaha çınladı: Bir kadın kahkahası.

Yerimden fırlayıp bakmak üzere iken, önde Elian, arkada Meşhedi, top güllesi gibi odadan içeri girdiler.

Galiba otele dönebilmek için bizim dadaş kadının rehberliğine muhtaç olmuştu. Şimdi biraz hoş beşten sonra onu savacaktı. Fakat benim bu tahminim doğru değilmiş. İkisi de birer iskemle çekip oturunca, Meşhedi:

— Menebah Çekkirgefendi! dedi, otilin ferrâşin bulup diyesen özünün yatağını başha odaya aparlar.

— Ay! Sebep?

— Elyan hanım, özümle bunda kalıptı.

— Ya?!..

Bunu hiç beklemiyordum, ne yalan söyliyeyim? Dünyada her şey aklıma gelirdi, fakat bunu düşünemezdim. Meşhedi âşık! Hem de kırk yıllık dostunu istiskal edecek, yabanın şırfıntısını otele yerleştirecek kadar âşık! Hiç cevap vermedim. Kör olası kokozluk! Kesemde bir iki bin frangım olsa, hiç durmıyacağım. Selâmı basıp gideceğim. Fakat bizim vaziyet malûm. Talih bizi oldum bittim tırıllığa mahkûm etmiş. Meşhediye güvenmemiş olsam, değil Paris'e, İstanbul'dan Çanakkaleye kadar bile gidemezdim.

Meşhedi susmamdan kuşkulandı:

— Menem çiği çiği dadaşım! dedi. Niye danişmirsen?

— Ne söyliyeyim? Yaptığın şeyler akıllı adam işi değil ki! Bu karıyı ne diye peşine taktın? Zaten şunun şurasında topu topu bir hafta misafir kalacağız. Bu bize engel olacak. İnşallah Amerika'ya götürmeğe kalkışmıyacaksın a?

— Çekkirgefendi! Beyle güzaf dime. Elyan hanım özümün nuriçeşmi, mürg-i dili, bâdei cülgûniydi. Men ani çoh sevirem. Andan cüda düşende bimar olurem. Yahşi arvatti.

— Allah bağışlasın!

— Eskik olmayasin! Beyle yahşi kelâm idesen ki mesrur olam. İndi gah, gezmeğe gidelim.

— Bu karı da beraber mi?

— Beli! Osuz özüm heç bir yere gitmenem. Eyle değil mi, Elyan hanım?

Kadın, fransızca olarak:

— Je ne sais pas ce qu'il dit, mais ça m'est égal! Oui, mon gros cochon! (Ne söylediğini bilmiyorum ama, bence müsavi! Evet koca domuzum!) dedi.

Meşhedi de anlamadığı bu iltifattan memnundu. Yerlerimizden kalktık, şapkalarımızı giydik, aşağıya indik.

Her zaman yaya veyahut tramvayla gezmeğe alışık olduğumuz halde, Elian bize otomobil tutturdu. Meşhedi nezaketen beni karının yanına bindirdi, kendi de karşımıza oturdu:

— Şoför, Luvr müzesine!

Bu emri Elian vermişti. Bana kalsa Meşhediyi bu resim ve heykel sergisine hiç de götürmezdim. Çünkü oradan bir şey anlamıyacağına emindim.

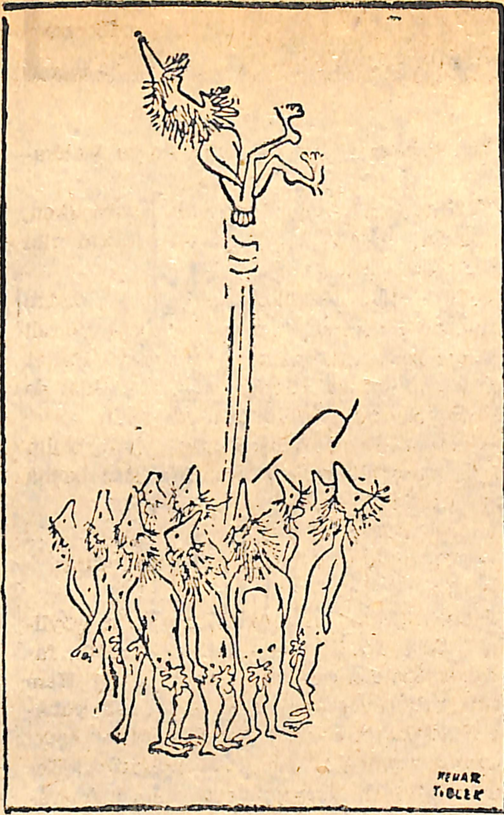
— Bari dolaşarak gitsek de. Eyfel kulesine uğrasak! dedi.

Yolumuzu öylece değiştirerek bir kaç dakika sonra dünyaca meşhur olan bu kulenin dibinde otomobilimiz durdu. Ben Meşhedi'vi, bunu görünce şaşıracak sanıyordum. O, bü-

(Devamı var)

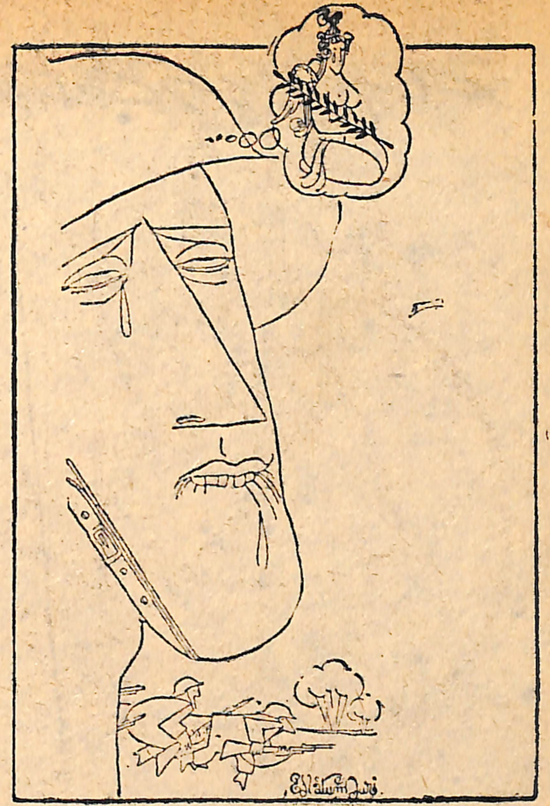
— Yalnız bu kaldı madam...
— Benim vizon kürkümden mi?..

— İncir yaprağı yerine ısırgan otunu hangi namussuz verdi?..

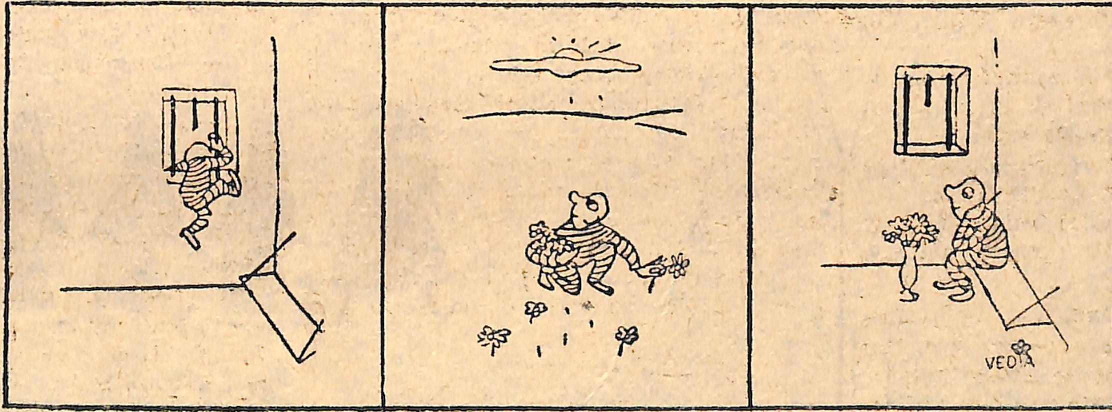

YAZISIZ!..

YAZISIZ!..

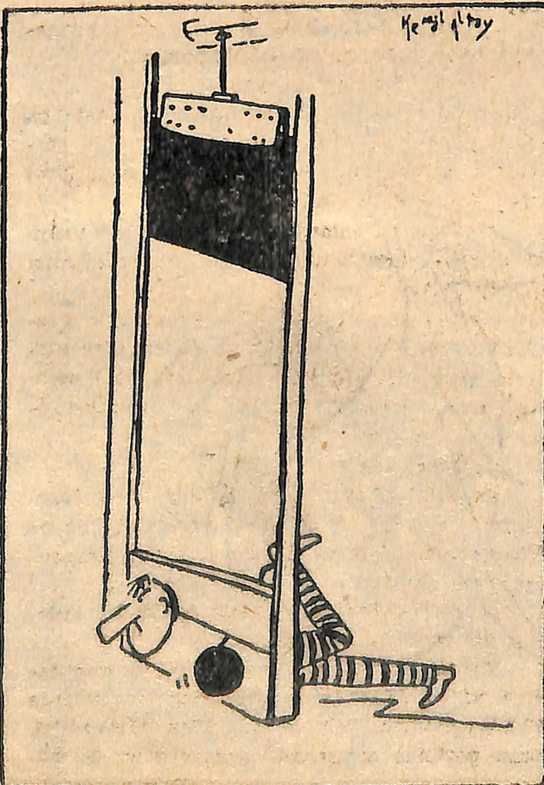
YAZISIZ!..
Vedia Erkoç (İstanbul)

Karikatür Yarışmasında Kazananlar

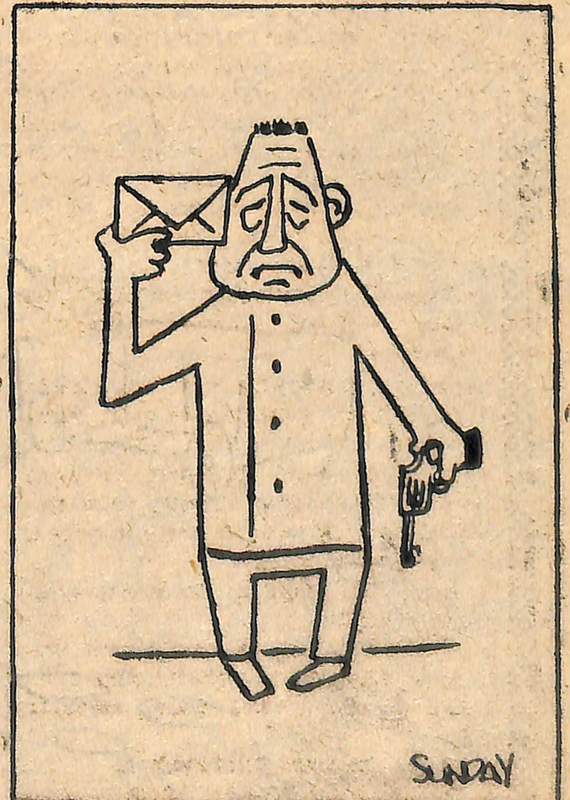
Associated Newspaper, Dünya gazetesinin aracılığı ile «Milletlerarası karikatür yarışması» na Türk karikatüristlerini de çağırmıştı. 9 Mayıs çarşamba günü, gazeteciler cemiyetinde toplanan jüri, profesyonel ve amatör karikatürcülerimizin eserlerini inceledi ve oylarını verdi.

Seçim neticesine göre: Nehar Tüblek birinci, Semih Balcıoğlu ikinci, Eflâtun Nuri üçüncüdür... Amatörlerden kazananlara derece verilmemiş, sadece eserler oy almıştır.

Bu yarışmada derece alan üç profesyonel karikatüristimizle amatörlerimizden bazılarının eserlerini bu sayfada okuyucularımıza takdim ediyoruz.

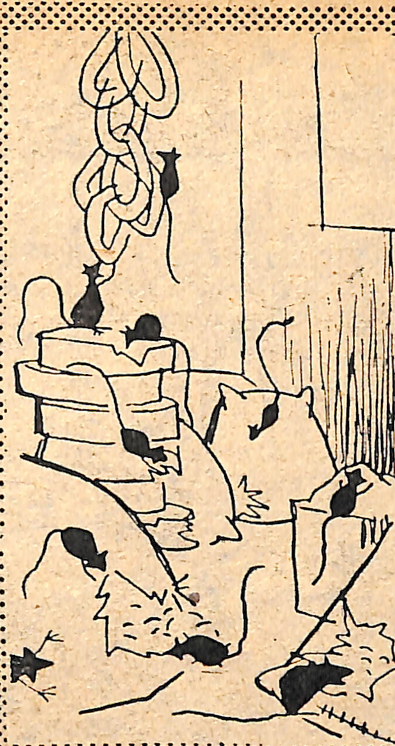

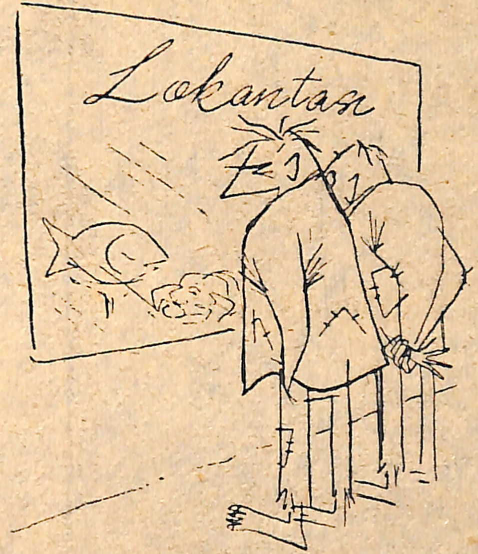
YAZISIZ!..
Kemal Altay (Ankara)

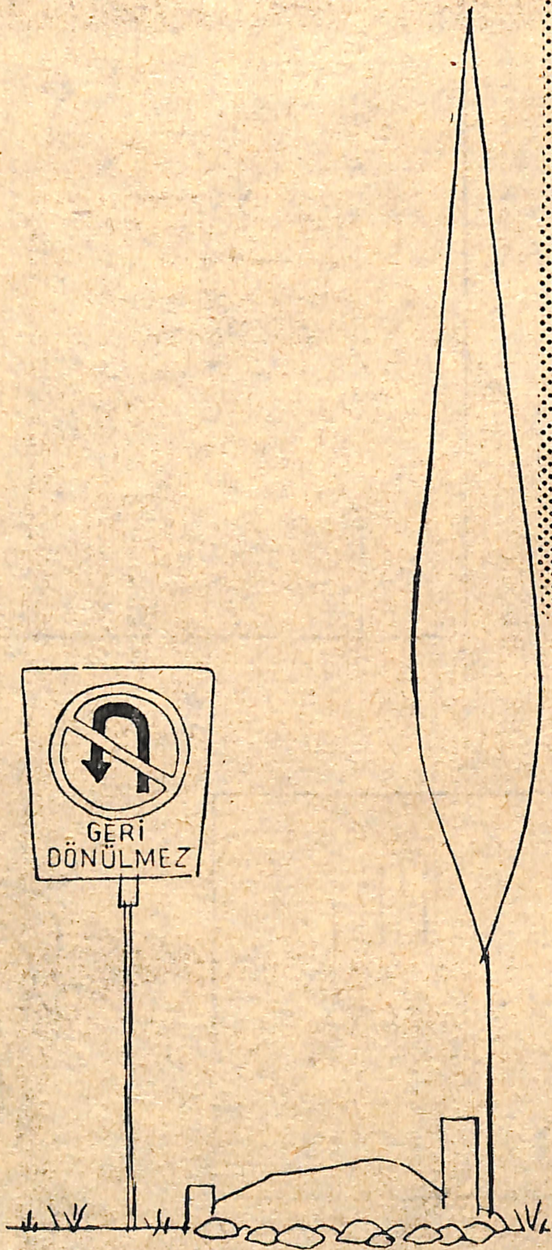
YAZISIZ!..
Sunday Üner (Ankara)

Yalçın Çetin

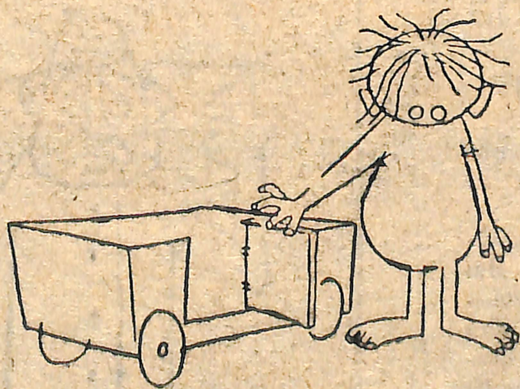
FARELER VE İNSANLAR

YAZISIZ

"AK ÜSTÜNDE KARALAR"

YAZISIZ

Güzel Fıkra MÜSABAKASI

En tatlısı!

Adamın biri, yetmiş yaşındaki anasına bir gün:

— Söyle bana... demiş, sana şeker mi alayım, yoksa seni kocaya mı vereyim?

Annesi gülümsemiş:

— İlâhi oğul, demiş. Ananda şeker yiyecek diş mi kaldı?

Ummam!

Rüşvetçi, zalim ve kan dökücü bir adam olmakla tanınan Fransız kardinallerinden Mazare'nin ölüm haberini Kral 14 üncü Lüi'ye gelip haber vermişler:

— Efendim, Kardinal Mazaren ruhunu biraz evvel Allaha teslim etti.

Kral düşünceli bir tavırla şu cevabı vermiş:

— Ummam ki Allah kabul etmiş olsun!

AHMET AKDEMİR
Tapu Sicil memuru BOR

Sual

Küçük Mine bir gün:

— Babacığım, dedi, sana bir sual sorabilir miyim?

Babası, şefkatle yanağını okşadı:

— Tabii sorabilirsin yavrum.

— Rüzgâr esmediği zaman nerede durur?

Not...

Öğretmen Fatoşa vazife vermişti: Aile fertlerinin adlarını, yaşlarını ve işlerini yazacaktı. Küçük, önce isimleri yazdı sıra yaş meselesine gelince babasına sordu:

— Babacığım kaç yaşındasınız?

— Otuz sekiz?

— Siz anneciğim?

— Yirmi!

Fatoşun babası gayri ihtiyarî «hığ» diye güldü. Kadın, kaşlarını çatarak sordu:

— Niçin gülüyorsunu kuzum?

— Hiç... Yirmi dedin de...

Annesinin yirmiden bir hayli büyük olduğunu bilen çocuk, elinde kalem beklerken, anne ile baba hafiften bir çekiştiler. Nihayet babası:

— Yaz kızım, dedi, annenin yaşı otuz!

Annesi fena halde sinirlendi, fakat belli etmemeye çalışarak kızına emretti:

— Öyleyse yanına not koy: Otuz ama, o kadar göstermez!

MEHMET KÖSEOĞLU
Vali konağı karşısı No. 17 de serbest muhasip DENİZLİ

Altınkırat Ailesi

E. EKREM TALÛ'dan Çizen YALÇIN ÇETİN

HAYIRDIR İNŞALLAH!.. HAYIRDIR İNŞALLAH!.. HANİDİR BÖYLE ACAİP RÜYA GÖRMEDİMDİ YAHU!.. HAY ANASINI

BU RÜYADA BİR İŞ VAR AMA DUR BAKALIM... BİZİM KAŞIK DÜŞMANINA BİR ŞEY SEZDİRMEMELİ. ALİMALLAH BİR DİLİNE DOLARSA.....

DAHA GÜN IŞIMADI BEY. SABAH KARANLIĞINDA NEREYE BÖÖLE?.. Bİ KAHVE İÇEYDİN...

KAPA ÇENENİ BE.. ELİNİN HAMURUNLA ERKEK İŞİNE KARIŞMA BAKALIM...

HANIM ŞU GAPIYA BİR BAHIVER, BÖYLE GARGA GAHVALTISINI ETMEDEN KİM GELİR?

AAAAA!.. HER KİMSE KAPIYI YIKACAK AYOL...

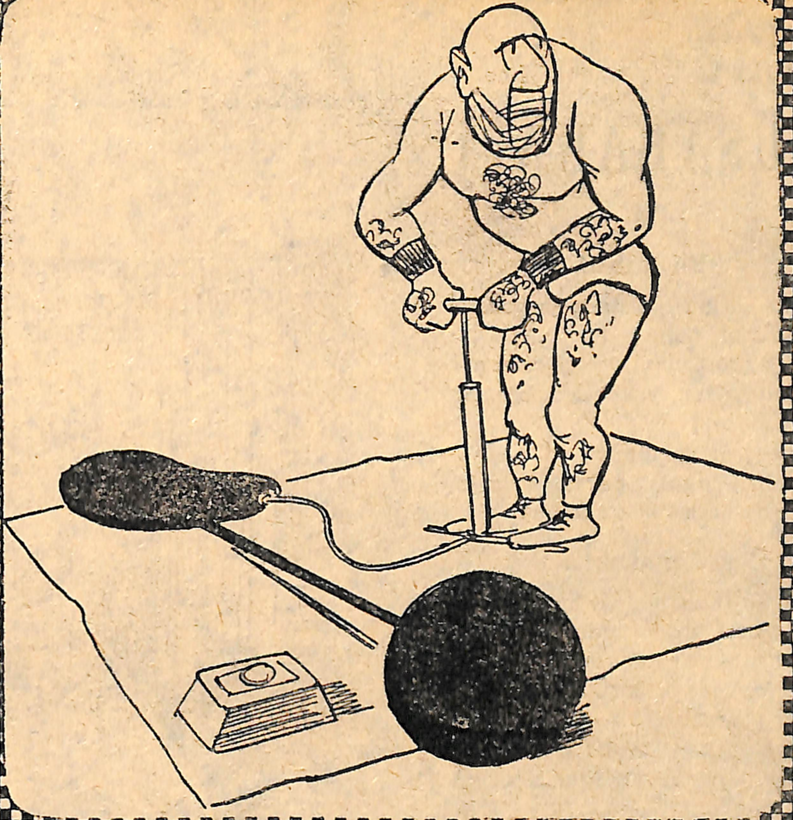
LAMI CİMİ YOK..İDRİS BEY KADIN MİLLETİNE YÜZ VERMEZ...AKLINA SOKAĞA ÇIKMAK GELDİ Mİ ÇIKAR...

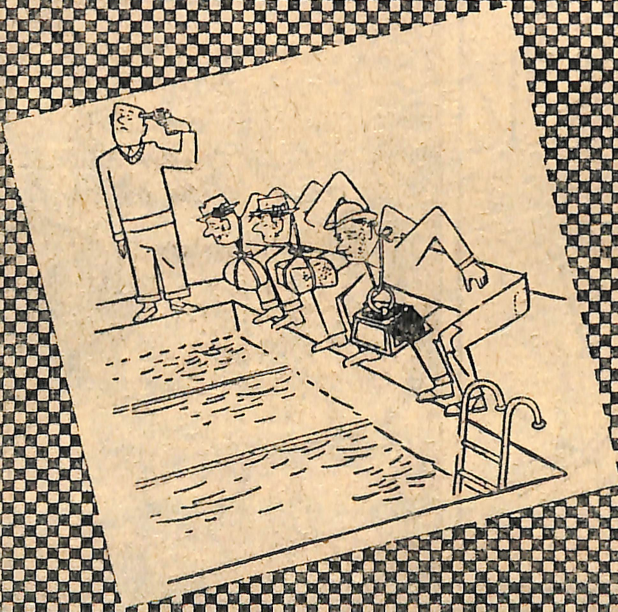
GÜM GÜM GÜM GÜMMMM

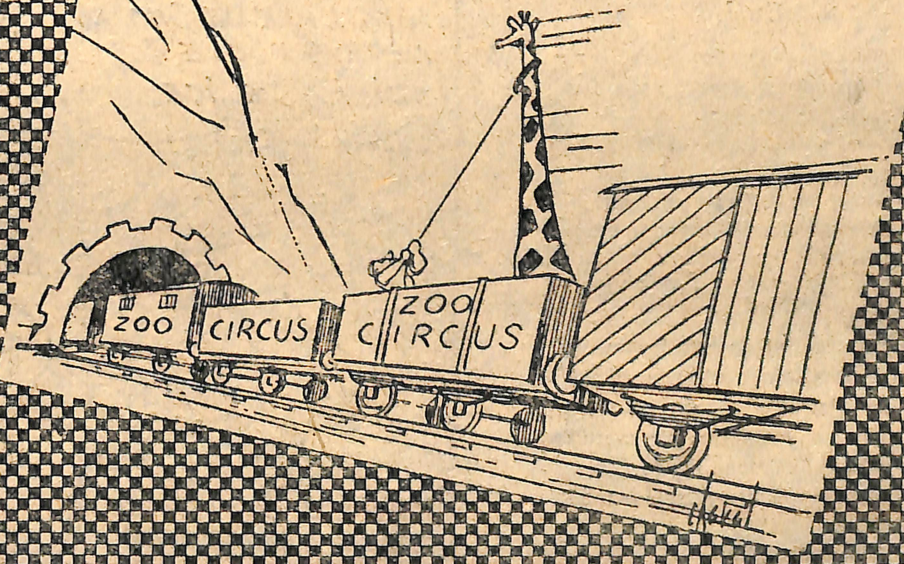
DEVAMI VAR

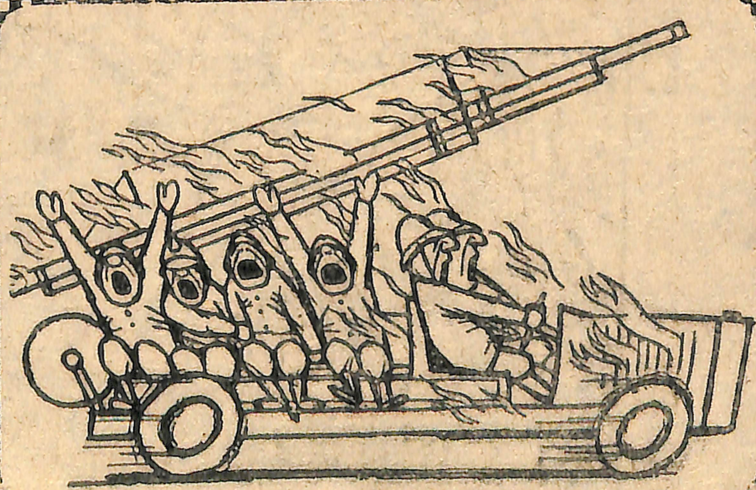
Yazısız
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

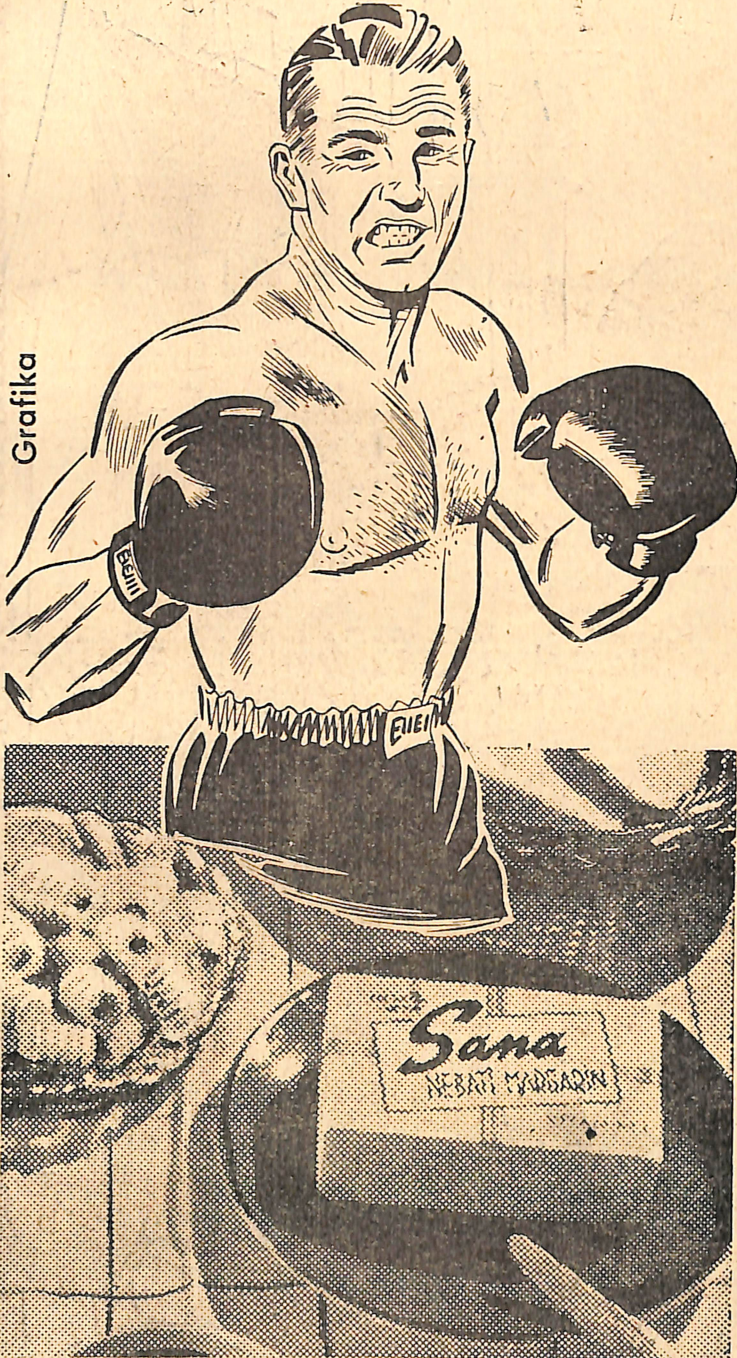

Daima formunda ve

dinamiktir!

Çünkü, her sabah, kahvaltıda, besleyici ve fevkalâde nefis olan SANA yemeyi asla ihmal etmez.

SANA'nın vitamini çok boldur. SANA daimî bir bakteriyolojik kontrol altında en iyi pastörize sütler ile imal edilir.

Sana

hakikî bir enerji kaynağıdır

T.C. Ziraat Bankası

Yurt içinde 538 Şube ve Ajansı, dünyanın her tarafındaki muhabirlerile sayın müşterilerinin emrindedir.

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI 1957 İKRAMİYE TUTARI

ŞİMDİLİK

2.000.000 liradır

BU ZENGİN PİLÂNDA

GAYRİMENKULLER, DOLGUN PARA İKRAMİYELERİ BULUNMAKTADIR

ARİF BOLAT KİTABEVİ

İKİ NEFİS KİTAP TAKDİM EDER

Ernest Hemingway
YİNE SABAH OLDU

A. J. Cronin
KALBİMİN KADINLARI

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden :
AHMET KOÇER

Teknik Sekreter :
Selâmi M. YURDATAP

Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire : 8
Belediye - İstanbul
Telefon: 22 18 11

Basıldığı yer :
ERCAN MATBAASI

Akbaba

İtfaiyeci — Güzel bir şey ama, kardeşim, yangın karşı tarafta...

— İtalyan —